

3^α KENIA

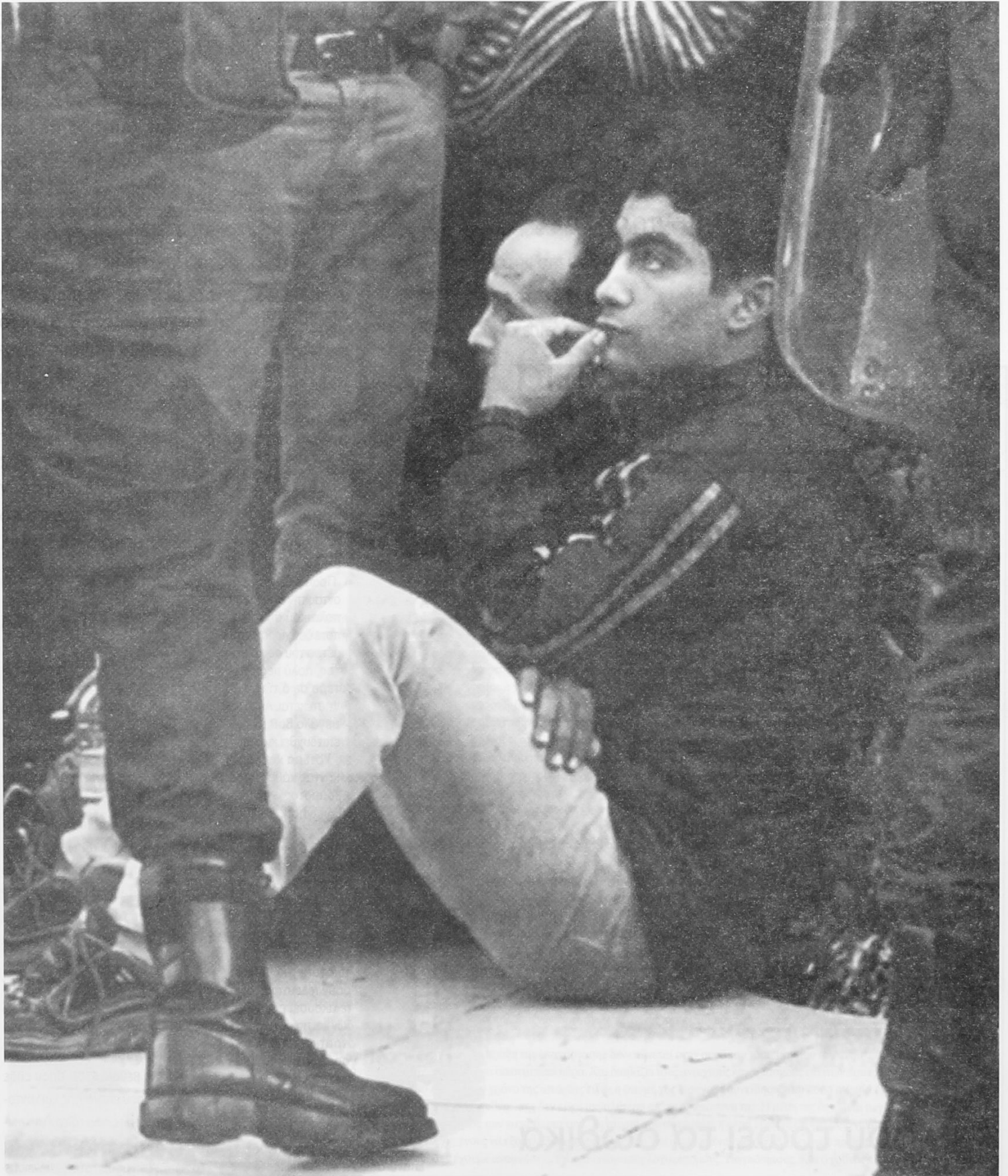

ΕΜΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΧΡΗΣΗ

300 δραχ

vo 27

ΜΑΡΤΗΣ '00

στο βιβλίο των ηρώων του τρόμου

ΦΡΑΓΚΑ

βρήκα τις φάτσες που ζητούσες χτες

ΤΙΤΛΟΙ

ζαρωμένος στη γωνιά του δρόμου

ΓΑΜΗΣΙ

περνάς τις μέρες σου με προσευχές

ΚΟΜΜΑ

ένοχος για κάποια αιτία

ΠΙΣΤΗ

που δεν την έμαδες ποτέ

ΧΩΜΑ

πες μου ρε φίλε ποιός θεός σ' ορίζει

ΔΙΑΦΟΡΑ

ποιός σε γεμίζει μ' ενοχές

ΔΞ/ΔΑ

μέσα στ' άντερά σου σκούζει τ' όρνιο

ΚΛΠ

που σου τρώει τα σωδικά

Μιας που το σκυλολί των κομμάτων το περριφανεύεται γιατί να το κρύψουμε εμείς; Ό,τι έχουν πλέον να προσφέρουν στην "αγορά" των οπαδών και ψηφοφόρων τους είναι οι "μεταγραφές στελεχών". Προσχρήσεις, συγχωνεύσεις, ανταλλαγές και αλλαξοκωλιές: βρείτε έναν (1) έστω πολιτικό που δεν θα μπορούσε άνετα να βρίσκεται και σε κάποιο άλλο κόμμα από εκείνο που είναι τώρα. Διαμορφώνεται έτσι από την άκρα δεξιά μέχρι την άκρα αριστερά μια ενιαία βιομηχανία του "πολιτικού" σκέλους της κυριαρχίας. Δέκα χρόνια μετά τους χοντροκομμένους πειραματισμούς των "οικουμενικών" και των "συγκυβερνήσεων", έχει διαμορφωθεί και είναι ορατό δια γυμνού οφθαλμού το ένα και μοναδικό, συμπαγές και συνολικό κόμμα - κρίση. Με τις φράξιές του βέβαια, και τις εσωτερικές του έριδες: αλλά και με την κινητικότητα, την προσωρινότητα και την ευλυγισία που απαιτεί η διαχείριση της "νέας οικονομίας". Και πώς θα παριστάνει την "δημοκρατία" αυτό το καρικωματικό μονοπώλιο; **Δια της βίας.** Που δεν αφορά την διαχωρισμένη "καταστολή". Αλλά την ενοποιημένη καταστολοσφομοίωση. Πρώτα απαγορεύοντας την έννοια του πολιτικού σε οτιδήποτε δεν χωράει στα μέτρα του συστήματος, πολύ περισσότερο σε ό,τι του αντιτέκεται. Αυτό σε μεγάλο βαθμό έχει επιτευχθεί κιόλας. Ύστερα καταδιώκοντας κάθε "εκτός κόμματος" κοινωνική κίνηση... Αν δεν το έχετε προσέξει σας το θυμίζουμε: αυτή η "δημοκρατία" είναι η πιο αμύλητη και αμείλικτη των τελευταίων είκοσι χρόνων. Έχετε δει πόσων ειδών και ποσοτήτων μπάτσου κυκλοφορούν τελευταία; Έχετε ακούσει πόσων ειδών και ποιού κόστους στρατιωτικά όπλα αγοράζονται και θα αγοράστούν; Έχετε προσέξει η αισθανθεί το βάρος μιας καινούργιας αλλοτριώσης, μέσω της "αγοράς", επάνω σας; Αν όχι, τότε.....

Κι' όποιος δεν κατάλαβε, ας χτενιστεί για τις 9.....

"Στρατόπεδα φιλτραρίσματος". Νέα ορολογία για τα (ρώσικα) στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπου "φιλτράρονται" (δηλαδή βασανίζονται, δολοφονούνται, βιάζονται) οι τσετσένοι αιχμάλωτοι. Η πολιτισμένη δύση είπε: **κάντε ό,τι κάνετε, αλλά γρήγορα.**

Λοιπόν: από το El Ejido ως τον Καύκασο, από την Αθήνα ως την Κοπεγχάγη, με κρατικές "δράσεις" ή λαϊκές "αντιδράσεις", ένας είναι ο εχθρός: οι "άλλοι", οι "περισσευάμενοι", οι χωρίς όνομα άντρες και γυναίκες... Ένα και το σύνθημα για τους δολοφόνους τους: **κάντε ό,τι κάνετε - αλλά γρήγορα.** Έχουν ένα δικό τα αφεντικά και οι λακέδες τους σ' αυτό το τελευταίο. Δεν έχουν απεριόριστο χρόνο στη διάθεσή τους.

ΕΠΕΙΓΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Τί μαθαίνω αγαπητοί μου εκδότες, STOP Γίνονται εκεί κάτω θαύματα σαν εκείνα που σας έλεγα τον περασμένο Ιούνιο; STOP Είναι αλήθεια αυτό που μου τραγούδησε ένα πουλάκι STOP ότι **"τώρα κθαίνε τα επενδύτια που θα χάσουν και τα σπύτια"**; STOP Είναι αλήθεια ότι διασπάστηκε το κόμμα του χρηματιστηρίου; STOP Είναι αλήθεια ότι αγανακτισμένοι επενδυτές προχωρούν σε ένοπλη χρηματοπιστωτική πάλη; STOP Κρατείστε μου σεϊήδες! STOP Αφίνω τη βοήκη μου σκιά εδώ στο Περού και έρχομαι τρέχοντας! STOP Θα σας πω τη μοίρα σας, θα σας πω το ριζικό σας! STOP Πείτε στους χαριτωμένους αναγνώστες σας STOP ότι θα χρειαστώ επειγόντως εργατικά χέρια. STOP Για τη ΓΕ.ΚΑ.ΤΡΥ.Χ. βέβαια. STOP Όπου έλθε και ηγαδά, όπου επενδυτής και καντάκι! STOP Κρατείστε σφικτά την ψυχραιμία σας! STOP Σας φιλώ στη μούρη STOP Jill Vicious

ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Η ανεργία προκαλεί και εγκεφαλικά
Καθώς και πληθώρα ψυχοσωματικών και άλλων ασθενειών
Οι άνεργοι όλων των ηλικιών και φύλων, αλλά κυρίως οι άντρες ηλικίας 30-45 ετών, εμφανίζουν σε ποσοστό που ανέρχεται...

να πιάνει τη μύτη της η ιστορία
Γιατί εκείνο το "η εργασία εξανθρωπίζει" ξεθώριασε λίγο, καθώς έμεινε εκτεθειμένο και ανενεργό στην καγκελόπορτα του κρεματόριου που έγινε εν τω μεταξύ μουσείο.... Άρα οι κεντρικές οδηγίες πρέπει να ξανασεβριστούν σε μικρές, προσεγγιμένες δόσεις, και σε πιο σοφιστικές, υγιεινιστική και μεταμοντέρνα συσκευασία.

να πιάνουν τον τόπο τους οι εντολές

Γιατί το ιδανικό επιχειρηματικό ύφος δεν είναι μόνο η προστακτική που εύκολα εξαπολύει κάθε επίδοξος βιαστής... Είναι κυρίως ο γυμνός, εκτεθειμένος, τετνωμένος γυναικείος λαιμός, που οφείλει να έχει παραδοθεί, αποστρέφοντας πειθαρχημένα το βλέμμα υπό το βάρος της πσιώπλατης απειλής. **Κοίτα τη δουλειά σου εσύ!** Το τέλειο "look" είναι ο τρόπος που η προσταγή εγκαθίσταται στο πεδίο, σαν το μοναδικό επιτρεπτό "πρόσωπο"...

Point blank

Με τον ερχομό της πρώτης βραδιάς των συγκρούσεων συνέβη να πυροβοληθούν, ανεξάρτητα το ένα απ' το άλλο και ταυτόχρονα, τα ρολόγια των πύργων σε πολλά σημεία του Παρισιού. Ένας αυτόπτης μάρτυρας έγραψε: "Ποιός θα το πίστευε! Λένε, πως εξοργισμένοι με το χρόνο Νέοι Ιωσείς, στη βάση κάθε πύργου, πυροβολούσαν τις πλάκες των ρολογιών για να σταματήσουν τη μέρα".
Η στιγμή ανήκει στην Παρισινή Κομμούνια. Αλλά όχι, η στιγμή δεν ανήκει μόνο σ' αυτήν. Μπορούμε να καταδυθούμε γυμνοί απ' τους θώρακες της ιστοριογραφίας στο παρελθόν. Για να εννοήσουμε την ύλη του δευτερολέπτου που απαλλοτριώνει το μέλλον στο τώρα. Για να εννοήσουμε την έκρηξη, επίσης, του παρελθόντος στο παρόν. Η συνείδηση της ρήξης μέσα στον ομοιόμορφο χρόνο (όπου ο ιστορικός αναναριστά την ιστορία) είναι ο νόμος της επανάστασης: το απέραντο τώρα της.
Αντίθετα ο τακτοποιημένος, γραμμικός χρόνος, είναι το σχολείο της δουλειάς. Παρελθόν - παρόν - μέλλον: προπαντός μέλλον. Δεν υπήρξε περισσότερο πετυχημένος τρόπος διαφθοράς των υποτελών απ' αυτό το μάθημα, στο οποίο το τώρα, ένα υπόλοιπο του χτες και μια προκαταβολή του αύριου, είναι δεμένο πισθάγκωνα πάνω στο αεικίνητο βέλος της εξέλιξης. Ποιάς εξέλιξης; Η μόνη που πραγματικά μπορεί να υποστηρίξει για τον εαυτό της πως είναι τέτοια, είναι αυτή της τεχνικής. Ασημαντή μπροστά στο φορτίο των παθών και των λογισμών που παγιδεύει. Ασημαντή μπροστά στη ληλασία και τον τρόπο που έχει προκαλέσει στο διάβα της.
Στο σχολείο αυτό οι κολασμένοι έμαθαν και μαθαίνουν να γλύφουν τις πληγές τους τώρα. Να υποφέρουν λιγότερο απ' τις οδύνες και να υπομένουν περισσότερο τον ζυγό, εν ονόματι του μελλοντος. Θεολογία και κομμουνότητα μαζί τους κολακεύουν ότι η υπομονή και η σύνεση τους πάνω στην τροχιά της προόδου θα συσσωρευτούν, για να λιτρώσουν μελλοντικές γενεές. Στη μακροκλίμακα η σοσιαλδημοκρατία, με οποιοδήποτε όνομα, πιστοποιεί εκείνο που ο μικροαστισμός συμβουλεύει στη μικροκλίμακα: ο κοινωνικός χρόνος είναι ένα σταθερό επικλινές, και υπάρχει πάντα μπροστά ένα "αύριο καλύτερο". Φαντασμαγορικά η διαφήμιση επιδεικνύει αυτό που η θρησκεία έχει θεμελιώσει ιδεατά: η "επόμενη παρουσία" έρχεται απ' το μέλλον στα πόδια σας, σαν κύμα στην άμμο. Υπάρχει ιδανικό; Ναι, κλπου εκεί, στο βάθος. Και για τους ανυπόμονους (καλούς παρόλα αυτά μαθητές) το βάθος είναι ατέλειμα: η απελευθέρωση είναι ουτοπία.
Σ' αυτήν τη δουλική τάξη το παρελθόν είναι δοχείο κανθισμών. Ας επιλέγονται από και τα υλικά που προσθέτουν δύναμη στην κίνηση. Η νοθεία είναι τόσο σκόπιμη όσο και ανυπέβλητη: ο ιστορικός είναι πάντα ικανός και πρόθυμος να ξαναγράφει την ιστορία, έτσι ώστε να βολεύει. Το παρελθόν γίνεται στιγμίστιπα, η μνήμη δημοσιογραφία. Οι κολασμένοι, έτσι που ανηφορίζουν τυφλωμένοι από τον ήλιο του μελλοντος, αρκεί να έχουν πίσω τους τη σκιά τους: μαστορεμένη σε κάθε της λεπτομέρεια από τους φωτογούς του συστήματος. Δεν υπάρχουν εκεί πίσω ερεϊπία. Δεν υπάρχει εκεί πίσω αίμα, οδύνη. Δεν υπάρχει η γενεαλογία της βαρβαρότητας. Μόνο συμπτώματα. Φευγαλέα αποτυπώματα. Μεγαλειώδη περιπτώματα. Και σιωπή.
Το προλεταριάτο χάνει έτσι τη δύναμή του, ξεμαθαίνει το μίσος και την εκδίκηση. Γιατί και τα δύο τρέφονται από τη γνώση της καταγωγής των παθών του. Από τη μνήμη των κολασμένων προγόνων, κι όχι απ' την ελπίδα των απελευθερωμένων εγγονών. Η ουτοπία είναι απάτη. Τα οράματα είναι παρασθήσεις.
Τη στιγμή που σταματάει η μέρα η πράξη της επανάστασης δεν σπίνεται στην ουρά του ταμειυτηρίου του αύριου. Τη στιγμή που σταματάει η μέρα ο χρόνος εκρήγνυται σαν ένα οικουμενικό τώρα. Και διαβάσει τους ανοιχτούς λογαριασμούς εκείνων που έχουν προηγηθεί. Η στιγμή της ρήξης με τον κενό και συνεχή χρόνο της ιστορίας είναι η στιγμή της διανογής συνείδησης του πόσο ακριβά έχει στοιχίσει το τώρα, ως τώρα. Η γενναιοδωρία της απελευθέρωσης δεν είναι μεγαλύτερη απ' τη δικαιοσύνη της. Η μέθη της δεν είναι μεγαλύτερη απ' την ακριβή γνώση της πραγματικής ιστορίας των καταπιεσμένων. Τη στιγμή που σταματάει η μέρα είναι αργά για συγγνώμες.
Ας αφήσουμε τους πειθαρχημένους να εξαντληθούν στις οδύνες του "μια φορά κι έναν καιρό". Δεν έχουμε παρελθόν, έχουμε την αμαρτηρή και απέραντη γνώση του. Δεν έχουμε αναμνήσεις, έχουμε ανοικτούς λογαριασμούς. Παγκόσμιους. Και ο χρόνος είναι ένα πλευρό μας.

ΕΙΝΑΙ να βρίσκεις στο στοιχείο σου

Κότες, χιόνι, μπάσοι: στιγμιότυπο από διαμαρτυρία ορνιδοτρόφων κάπου στη Γαλλία, τον χειμώνα που πέρασε.

ΕΥΤΥΧΙΑ να πλένεις τα δόντια σου

Η μόδα στις επάλξεις του αντι-χάιντερ-ισμού. Ένας Ιταλός σκηνοθέτης, μια έγχρωμη μοντέλα, ένα "αντιναζι" φόρεμα. Αν και κανείς τους δεν θα κυκλοφόραγε σε παικνίδι της Λάτσιο στη Ρώμη (π.χ.) το θέμα αποδεικνύει με σαρδόνιο χαμόγελο το πόσο εύκολα χωνεύει έναν κόσμο στριμωχμένο ανάμεσα στη βαρβαρότητα και τη θλακεία. Έχουμε δίκιο: ο ανοικτός ρατσισμός είναι η "άκρα δεξιά" της νέας "ελεύθερης" αγοράς.

έξι μήνες, το λιγότερο

Πέρασε απαρτίζρητο - why; Ψηφίστηκε λείε νομοσχέδιο που κανονίζει οτι όποιος παρεμποδίζει, διαταράσσει ή διακόπτει την ομαλή λειτουργία των δημόσιων σχολείων πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης δεν θα τρώει μόνο αποβολή (όπως τώρα) αλλά τουλάχιστον έξι μήνες φυλακή! Τα ίδια και όποιος αποδεικνύεται ότι παρενδρίσκει παράνομα σε χώρους σχολείων. Καταλάβαμε.

Το πρώτο είναι κατευθειάν για τις καταλήψεις. Το δεύτερο για όσους βρίσκονται σε προαύλια σαν "εξωσχολικοί", ή ακόμα και "εκτός ωραρίου". Επιπλέον αυτό το "αποδεικνύεται" σημαίνει σε απλά ελληνικά σύλληψη επ' αυτοφώρω δηλαδή μπάτσους.

Τι γίνεται λοιπόν; Αποφάσισαν να γεμίσουν τις φυλακές ανηλίκων; Ακόμα και η (λογικά πιθανότερη) απάντηση είναι όχι, αυτός ο νόμος δεν ψηφίστηκε για να μαζεψει σκόνη στο ράφι. Θα χρησιμοποιηθεί είτε προληπτικά, σαν τρομοκράτηση, είτε επιλεκτικά, εναντίον των πλέον απειθαρχων.

Δεν μας αφορά άμεσα. Αλλά μήπως το επόμενο νταβαντούρι στα σχολεία θα πρέπει να αρχίσει απ' αυτόν τον νόμο, που τα κάνει προθάλαμο φυλακών; Και μήπως, για να μουν τα πράγματα στη θέση τους, θα πρέπει κάποτε οι αντάρτες των σχολείων να αρχίσουν να προ-οργανώνουν (και να οργανώνονται) μεθοδεύοντας τις ανταγωνιστικές κινήσεις τους, ώστε να μην τους κάνουν τα διάφορα κομματόσκυλα ότι θέλουν;

Μια ματιά στις επόμενες σελίδες μπορεί να βοηθήσει.

Αναπόνα νεώτερα για τον καθ'εφ'η

Υπόθεση ένα: ο αφέντης κατέχει την ομορφιά - η ομορφιά γεννιέται κοινωνικά αναγνωρισμένη μέσα από τις σχέσεις εξουσίας / κατοχής της, σαν κάτι εξαιρετικό, "πολυτελές", σπάνιο- αποκτάει αξία σαν τέτοια μόνον αν αντικειμενικά, άρα η καθολική αναγνώριση της συνεπάγεται την κυριολεκτική της πραγμάτωση - στις ανθρώπινες σχέσεις το "όμορφο πράγμα" θα είναι κατεχόμενη η γυναίκα.

Η παλιά Άννα: αφηρημένη σαν μορφή, αλλά νοικοκυρά...

Υπόθεση δύο: η ομορφιά, ελάχιστα πριν γίνει απόλυτο αντικείμενο, άψυχο πράγμα, "κούκλα", ξαναποκτάει, επιβεβαιώνει ή εξαγοράζει την υποκειμενικότητα της ανακαλύπτοντας πως μπορεί να κατέχει το είδωλό της - τα "ζωντανά αντικείμενα" της ανθρώπινης ομορφιάς ξαναγίνονται υποκείμενα (σύμφωνα με τον ήδη αποδεκτό νόμο, δηλαδή: υποκείμενα = κάτοχοι) μπροστά στον καθρέφτη - το είδωλο είναι η ελάχιστη περιουσία της ομορφιάς, και ο καθρέφτης γεννιέται στην έσχατη άκρη των σχέσεων κυριότητας (επί) της ομορφιάς - σαν διάθλαση και αναπαραγωγή τους: το είδωλο (της ομορφιάς) είναι η πρώτη ανθρώπινη "άυλη παραγωγή / κατανάλωση" και ο καθρέφτης είναι η θεμελιώδης τεχνολογία της: αυτά με κανέναν τρόπο δεν έχουν "ξεπεραστεί".

Η νέα Άννα: συγκεκριμένη, με μια υπολογισμένη δόση σκληρότητας στο ύψος της (αφού η χειραφέτησή της σημαίνει την αποδοχή ορισμένων βασικών αρσενικών "αξιών") και τηλεπαρουσιάστρια...

Αν αυτές οι υποθέσεις ευσταθούν, τότε ο αφέντης - η ομορφιά - το είδωλο είναι μια κατούσα αλληλουχία σχέσεων εξουσίας / κατοχής / νομής. Αλλά υπάρχει και η ανάποδη διαδικασία: το είδωλο υπηρετεί την ομορφιά, καθώς "πραγματώνει" το φαίνεσθαι της, γίνεται η επίδειξη και απόδειξη της. Με τη σειρά της η ομορφιά υπηρετεί τον αφέντη, μορφοποιεί

το δικό του φαίνεσθαι, γίνεται το διαμάντι στην κορώνα του. Από το είδωλο στην ομορφιά και από την ομορφιά στον αφέντη αναπτύσσεται η ανιούσα αλυσίδα της ιδιοκτησίας της απόλαυσης.

Όλα αυτά εύκολα ή δύσκολα θα μπορούσαν να αναθούν στην πραγματική δημόσια τάξη ορισμένων σχέσεων - και στην θεωρούμενη σαν γνωστή ιστορία της κατοχής της γυναίκων από άντρες και καθρεπτών από γυναίκες.

Πρέπει όμως να υποθέσουμε ότι υπάρχει κάποια "αόρατη" (δηλαδή: όχι μιλημένη) παράλληλη ιστορία αυτών των σχέσεων, μια ιστορία που εκβάλλει κατά καιρούς στις προσπάθειες του αφέντη να κατέχει όχι μόνο την ομορφιά αλλά και το ίδιο της το είδωλο! Να το γιατί: ίσως οι όμορφες γυναίκες, οι "όμορφα" κατεχόμενες γυναίκες ανά τους αιώνες έχουν υπάρξει λιγότερο απαλλοτριωμένες από όσο οι αφέντες τους θα ήθελαν - ασκώντας επάνω τους μια παράλληλη εξουσία, στις κρεβατοκάμαρες... ίσως και μια τυραννία της ομορφιάς (τους)... ίσως, εν τέλει, δεν έχουν υπάρξει τόσο "πράγματα" όσο θα ήθελε ο αφέντης.

Αν αυτό έχει υπάρξει ένα μεγάλο κεφάλαιο στην άγραφη πραγματική γυναικεία ιστορία, σε παλιάτα ή σε χαμόσιπτα, ίσως μπορούμε τότε να εξηγήσουμε την ιστορική εμμονή του αφέντη να γίνει ιδιοκτήτης και του ίδιου του είδωλου της ομορφιάς: εν τέλει αυτό, και μόνο αυτό, είναι το πράγμα - ομορφιά. Οι αναπαραστατικές τέχνες (όπου άντρες καλλιτέχνες δούλευαν και δουλεύουν για άντρες πελάτες μαστορεύοντας εικόνες όμορφων γυναικών

- και όχι μόνο...) υμνούνται. Μήπως όμως δεν είναι παρά η αντεστραμμένη απόδειξη του αναπαλλοτριώτου των γυναικών;

Όπως και νάχει πρέπει να το τονίσουμε: ο ρεαλισμός στις αναπαραστατικές τέχνες, που είναι μια πολύ παλιά "επιλογή", αντιστοιχεί σε εφόδους πειστικότητας ως προς το τι ακριβώς είναι εκείνο που (αναπαριστώμενο, σαν λογοτέχνημα, σαν άγαλμα, σαν ζωγραφική, σαν φωτογραφία κλπ) έχει κατακτηθεί. Στον ρεαλισμό πρέπει να αναγνωρίσουμε μια πολιτικο-αθητική επιχείρηση επιβεβαίωσης ("έκφρασης") συγκεκριμένων σχέσεων εξουσίας / κατοχής / νομής / εννόησης.

Οι ψηφιακές τεχνολογίες αναπαραστάσης δεν είναι παρά το τελευταίο επεισόδιο σ' αυτήν την επιχείρηση. Το τελευταίο επεισόδιο της προσπάθειας του αρσενικού αφέντη να κυκλώσει την γυναίκα (-ομορφιά) κατακτώντας ένα ακόμα πειστικότερο είδωλό της.

Η Αναπόνα είναι η ψηφιακή τηλεπαρουσιάστρια ειδήσεων στο δίκτυο - ένα είδωλο που προετοιμάζεται ήδη με την τελευταία λέξη της τεχνολογίας, ώστε να είναι "πραγματική". Σαν πραγματική. Μέσα στον σαν πραγματικότητα κόσμο των ηλεκτρονικών μηντια.

Η νέα Άννα: συγκεκριμένη, με μια υπολογισμένη δόση σκληρότητας στο ύψος της (αφού η χειραφέτησή της σημαίνει την αποδοχή ορισμένων βασικών αρσενικών "αξιών") και τηλεπαρουσιάστρια...

Κι όπως πάντα έτσι και τώρα η κατοχή και η διαμόρφωση του είδωλου επιχειρεί την πλαγιοκόπηση του υποκειμένου. Η Αναπόνα (η νέα Άννα) "θα αναλάβει" μια πολύ πιο φιλόδοξη αποστολή απ' ότι οι "δημιουργοί" της λένε: την δημιουργία της "νέας γυναίκας" μέσα από το είδωλο της ομορφιάς της. Αν ο κυρίαρχος (παλιός) μύθος υποστηρίζει πως η γυναίκα φτιάχτηκε από μια σπάλα του άντρα, αυτή η τελευταία του παραλλαγή "δημιγείται" πως η γυναίκα φτιάχτηκε μάλλον από μια α-

ντρική εντολή: ένα enter.

Η "διασταύρωση" των "αντικειμενικά όμορφων" χαρακτηριστικών υπαρτικών γυναικών στο μοντέλο Αναπόνα, είναι μονάχα μέρος του παραμυθιού, που λέει πως ο αφέντης μπορεί να "κλέψει" τελικά την ομορφιά, έστω σε "κομμάντα", και "να την κάνει ό,τι θέλει" - η παλιά καλή τελετουργία του βιαστή. Τώρα η δουλειά γίνεται τεχνικά ωριμότερα από κάθε φορά πριν, στον αναπαραστατικό ρεαλισμό. Και καθόλου τυχαία: η διασταύρωση "κλεμμένων" χαρακτηριστικών ομορφιάς σε ένα ιδανικό μοντέλο είναι χρονικά εντε-

λώς παράλληλη με την γονιδιακή, βιολογική απαλλοτρίωση της ανθρώπινης υλικότητας, και τον θρίαμβο των "διαγενετικών" βελτιωμένων κατασκευών. Οι οδηγίες για την κατασκευή του είδωλου προηγούνται και νομιμοποιούν (στο όνομα της αισθητικής, εκεί είναι άλλωστε ένα από τα κέντρα του νέου ολοκληρωτισμού) των οδηγιών για την κατασκευή του υλικού ανθρώπου.

Πώς θα σταθούν οι σάρκινες γυναίκες απέναντι σ' αυτήν την καινούργια τεράστια επιχείρηση του αφέντη να τις κάνει πράγματα, οριστικά και αμετάκλητα; Οι περισσότερες, είναι σίγουρο, με παγερή αδιαφορία. Το ότι βρίσκονται "έξω από το παιχνίδι" των νέων τεχνολογιών δεν θα πρέπει να θεωρηθεί έλλειψη. Χάρη στην απουσία τους από τις προηγούμενες τεχνολογίες κράτησαν εδώ και χιλιετίες ένα απόρρητο απόθεμα υλικής υποκειμενικότητας, και μια ανείπωτη ιστορία, για λογαριασμό του φύλου τους και μόνο. Επιπλέον δεν έχουν υπάρξει λίγες οι φορές που στάθηκαν ικανές να σπάσουν τον καθρέφτη.

Σταμάτα να παίζεις με την ομορφιά σου

Το UNAM λοιπόν... Το θρυλικό, μακρινό UNAM... Κάτι παραπάνω από μια "λατινοαμερικανική Σορβόνη"....

Και γιατί να μας ενδιαφέρει τί έγινε εκεί; Πρώτη απάντηση: επειδή είναι μακριά.... και έτσι είναι εύκολο και δωρεάν το να "χαζεύουμε"....

Δεύτερη απάντηση: επειδή ο κόσμος μικραίνει (από ποιούς άραγε;) όταν είναι να "πληροφορηθούμε" την αυτοκρατορική αθλιότητα του συστήματος, ενώ αντίθετα διαστέλλεται στο άπειρο όταν τα γεγονότα αφορούν τον ταξικό ανταγωνισμό...

Η απάντησή μας είναι η δεύτερη. Ξέροντας πόσο μακριά βρισκόμαστε από το οργισμένο Μεξικό των χιλιάδων διαδηλωτών και καταληψιών φοιτητών και μαθητών, δεν θα επιχειρήσουμε μια συνεκτική αποτίμηση των πρόσφατων γεγονότων. Περιοριζόμαστε στην αποσπασματική παράθεση λόγων, περιγραφών και εικόνων. Ελλιπής αλλά ελπίζουμε χρήσιμη αυτή η παρουσίαση: μερικές συγκρίσεις είναι αναπόφευκτες. Και διδακτικές.

.... Η κατάληψη άρχισε 20 Απρίλη με αφορμή την επιβολή διδάκτρων. Αλλά όταν μπροστά στην κινητοποίηση ο πρώτανος πρότεινε την αναβολή της εφαρμογής του νόμου, το συμβόλιο της κατάληψης (CGH) και κυρίως η ριζοσπαστική του πλευρά, οι ULTRAS απάντησαν επεκτείνοντας τα αιτήματά τους. Έθεσαν 6 + 1 απαιτήσεις, τις οποίες θεώρησαν αδιαπραγμάτευτες.

- Την κατάργηση κάθε κανονισμού διδάκτρων, και όχι απλά την αναστολή του, έτσι ώστε να μην εφαρμοστεί κάποια άλλη, σε εννοική για τις αρχές, στιγμή.

- Την κατάργηση των μεταρρυθμίσεων του 1997 που πέταξαν έξω από το UNAM μεγάλο μέρος των εργαζόμενων φοιτητών, θεσπίζοντας ανώτατη χρονική διάρκεια σπουδών. Οι ίδιες μεταρρυθμίσεις εμπόδιζαν τους μαθητές να διαλέγουν μόνοι τους την κατεύθυνση των πανεπιστημιακών σπουδών τους.

- Την ακύρωση των σχέσεων του UNAM με ιδιωτικές επιχειρήσεις ή την κυβέρνηση, που κατευθύνουν τις σπουδές "ανταμείβοντας" τις τεχνοκρατικές επιλογές.

- Την εξαφάνιση της πολιτικής πανεπιστημιακής αστυνομίας, που δημιουργήθηκε τα τελευταία χρόνια.

- Την ακύρωση των "παράλληλων μαθημάτων" που άρχισαν να κάνουν οι καθηγητές με απεργοσπαστές φοιτητές.

- Την σύγκληση πανεπιστημιακού συνεδρίου με δημοκρατική σύνθεση, που θα αποφασίσει τα υπόλοιπα σχετικά με το μέλλον του UNAM.

Η απαίτηση 0: να απελευθερωθούν όλοι οι κρατούμενοι φοιτητές και μαθητές, που διώκονταν εξ αιτίας των καταλήψεων....

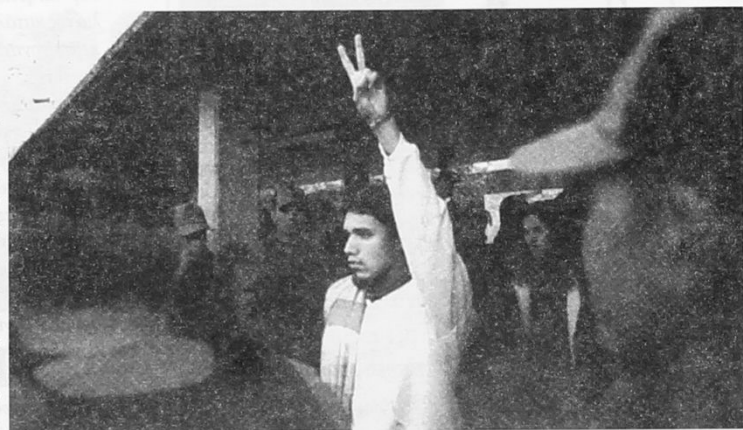
.... Η οργάνωση της κατάληψης ήταν η καλύτερη δυνατή. Το "γενικό συμβούλιο" (CGH) απαριζόταν από ανακλητούς εκπροσώπους των σχολών (ενός συνόλου 250.000 φοιτητών) που δεν κατέληγαν σε αποφάσεις με ψηφοφορία αλλά με συναίνεση, ύστερα από εξαμηνιαίες συνελεύσεις που κρατούσαν συχνά όλη τη νύχτα. Οι αποφάσεις κατ' αρχήν παίρνονταν από τις ξεχωριστές συνελεύσεις των σχολών - οι αποφάσεις του "γενικού συμβουλίου" επέστρεφαν επίσης στη βάση για επικύρωση. Αυτή η έλλειψη ιεραρχίας, εξειδίκευσης και αρχηγών εκνεύρισε την αριστερά του μεξικάνικου κράτους και τα μηντια, γιατί δεν είχαν ποιούς "να προβάλλουν", και με ποιούς "να κάνουν διάλογο".

Το ακόμα χειρότερο ήταν πως όταν τα "ταϊκό" αυτής της αριστεράς προεπάθησαν να προτείνουν έναν ρεαλιστικό συμβιβασμό με τις αρχές στη βάση της αναστολής στην εφαρμογή του νόμου για τα διδάκτρα, το CGH τους πέταξε έξω - οι ίδιες οι συνελεύσεις της βάσης αποφάσισαν την απαγόρευση συμμετοχής σ' αυτές των κομματόσκυλων της αριστεράς....

(Ερώτηση σε μαθητή κατά τη διάρκεια των καταλήψεων): Γιατί δεν σταματάτε αφού κάτι κερδίσατε, στο τέλος θα τα χάσετε όλα.
Απάντηση: ΕΓΩ ΔΕΝ ΕΧΩ ΤΙΠΟΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΧΑΣΩ

... Η πλειοψηφία αυτών των νεολαίων δεν είναι παιδιά διανοούμενων ή μεσοαστών, όπως θα υπέθετε κανείς. Είναι νεολαίοι από φτωχές γειτονιές, με καμιά συμμετοχή ή πείρα από πολιτικές οργανώσεις. Μεγάλωσαν συμμετέχοντας στις συμμαχίες της περιφέρειας της πόλης - αυτός ήταν και ένας λόγος που δεν ίδρωνε το αντί τους από τις απειλές της αστυνομίας. Η αντολεποίησή τους σχετικά με την βία ήταν τέτοια ώστε παρά τις εναντίον τους κατηγορίες αντιμετώπιζαν τους παρακρατικούς που προσπαθούσαν να σπάσουν τις καταλήψεις με ελάχιστα μέσα. Μολότωφ δεν έριχναν οι καταληψίες, αλλά οι ασφαλίτες και οι παρακρατικοί εναντίον τους. Τους έφτανε η οργή τους: τους χαφιέδες και τους αγανακτισμένους που είχαν "επιβάλλει την τάξη" στο σχολείο. Προετοιμάζονταν 3 τους τούκισαν στο ντον της ανακατάληψης - η επέμβαση των μπάτσων γλύτωσε τους αγανακτισμένους παρακρατικούς από τα ακόμη χειρότερα. Παρά τις εναντίον τους συκοφαντίες όσοι ήθελαν να καταλαβαίνουν (και δεν ήταν καθόλου λίγοι) δεν παραμιθιάζονταν με τα περί "τρομοκρατίας των καταληψιών" και "σχέσεων με οργανώσεις ένοπλης βίας". Ο ριζοσπαστισμός τους εκδηλώθηκε κυρίως από την ισχυρή και αδιαπραγμάτευτη επιμονή τους στις θέσεις τους και στις αρχές τους. Δεν είναι τυχαίο πως μετά την εκκένωση του UNAM και την σύλληψη 750 ατόμων, η αστυνομία βρήκε να επιδείξει σαν "όπλα" 4 μολότωφ και μία αλυσίδα. Αυτά μετά από 10 μήνες κατάληψης.

ΒΑΛΤΕ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟΝ ΚΩΛΟ ΣΑΣ σύνθημα σε κεντρική λεωφόρο της πόλης του Μεξικό

... Μας ρίχνει ξύλο το UNAM, μας ρίχνει ξύλο η αστυνομία, μας ρίχνουν ξύλο οι γονείς μας. Και μετά έρχονται κάποιοι και μας χτυπάνε φιλικά στην πλάτη... Ε, φτάνει πια!!... ένας από τους συλληφθέντες στο UNAM

ΚΑΙ ΟΙ "ΓΕΡΟΙ"

Στο Terateres, μια μικρή προλεταριακή πόλη κοντά στην πρωτεύουσα του Μεξικό, οι σπουδαστές μιας σχολής για αγροτικούς δασκάλους την κατέλαβαν στις αρχές του Γενάρη, ζητώντας την απομάκρυνση του διευθυντή της, ο οποίος είχε αποφασίσει να καταργήσει την οικονομική βοήθεια που μέχρι τότε δινόταν σε όλους τους σπουδαστές. Σαν απάντηση στην κατάληψη οι αρχές αποφασίζουν να κλείσουν τη σχολή, ενώ ταυτόχρονα αναγγέλλουν κατηγορητήριο εναντίον των καταληψιών για "κλοπή δημόσιας περιουσίας". Παρά την τρομοκρατία και τις πρώτες συλλήψεις η κατάληψη συνεχίζεται. Στις 6 το πρωί της 19ης φεβρουαρίου 400 "ματ" εισβάλλουν στη σχολή, συλλαμβάνοντας 150 καταληψίες. Απο-

... Δεν θα δεχτούμε καμμία ψεύτικη συμφιλίωση απ' αυτές που μας προσφέρουν μεταμφιεσμένες στις ηλίθιες σημαίες της συγγνώμης, δεν έχουν τίποτα να μας συγχωρήσουν αυτοί που μας τα έχουν κλέψει όλα... νεαρή καταλήψιας φοιτήτρια, από τη φυλακή

... Στη συναυλία έξω από τη φυλακή ήρθαν επιτροπές ινδιάνων από το Guetto και το Michoacan, δυο μεξικάνικες επαρχίες με παράδοση σε αγώνες. Είπαν πως δεν έχουν λεφτά να προσφέρουν για να βοηθήσουν στις εγγραφήσεις αποφυλάκισης, αλλά θα μεταφέρουν στην πόλη και θα πουλήσουν όσα ζώα μπορούν, για να συνεισφέρουν...

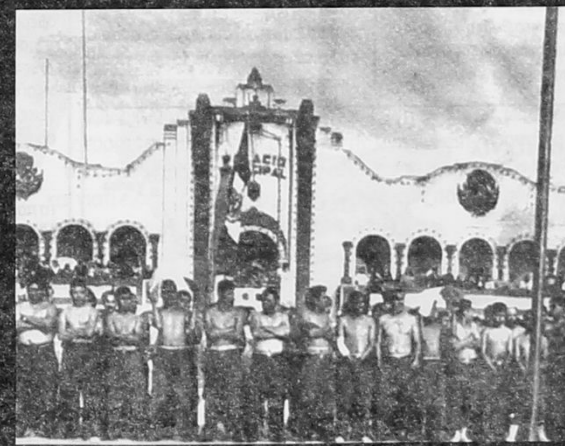
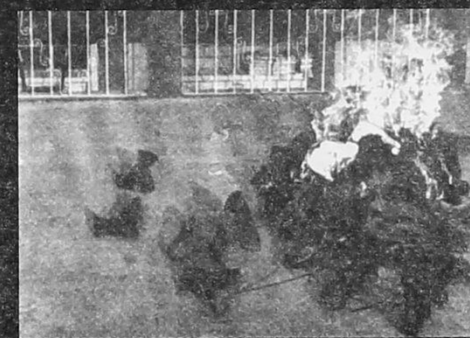
ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑΤΙ ΜΑΣ ΔΕΙΞΑΤΕ ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΔΕΙΟΦΡΕΝΙΑ

σύνθημα σε κεντρικό πανό διαδήλωσης συμπαράστασης στους κρατούμενους καταληψίες

... Μετά την καταστολή της κατάληψης στο UNAM πολλοί θριαμβολογούν. Οι αριστεροί επιχαιρούν γιατί κατά τη γνώμη τους αποδεικνύεται ο ισχυρισμός τους πως "ένα φοιτητικό κίνημα χωρίς διανοούμενους δεν πάει πουθενά". Όλος αυτός ο κόσμος με τα παράξενα ντυσίματα, το κοινότυπο λεξιλόγιο, τα καθόλου φιλικά αισθήματα απέναντι στα μνήτια και στα κόμματα, χωρίς "αρχηγούς" και "ενελιξία" τους τρούμαξε. Τώρα μπορούν καλύτερα να αποκαταστήσουν τον πατερναλιστικό, μεσολαβητικό τους ρόλο. Από την άλλη σε πολλές σχολές και σχολεία τα μαθήματα έχουν ξαναρχίσει κανονικά. Το CGH φαίνεται προς το παρόν με την πλάτη στον τοίχο, ή, χειρότερα, ανάμεσα σε δύο τοίχους: οι δεκάδες που βρισκόνται ακόμα κρατούμενοι (μεταξύ τους 70 γυναίκες), και όλοι οι απεργαστάτες που τώρα ξαναδίνουν στα πανεπιστήμια την απαραίτητη "κανονική ζωή". Αλλά για εκατοντάδες, χιλιάδες νεολαίους η ζωή δέκα μηνών κατάληψης, με τις συνειδήσεις, τις περιφρονησεις, τις διαδηλώσεις, τις συγκρούσεις με τους παρακρατικούς και δυο φορές στο δρόμο με την αστυνομία, είναι μια άλλη ζωή. Μια ζωή που δεν ξεχνιέται εύκολα, ούτε χαρίζεται, αν έρχεται από το πουθενά, σε έναν κόσμο που θέλει να σε στείλει ξανά πίσω στο πουθενά. Μια άλλη ζωή, που απλώνοντας το νήμα της από την εξέγερση των ινδιάνων Ζαπατίστας στη ζούγκλα το '94 μέχρι την μητροπολιτική έφοδο του χειμώνα που πέρασε, ροκανίζει την ειρήνη του μεξικάνικου καθεστώτος...

ΤΟΥΣ

χωρώντας αφήνουν 100 πάνοπλους μπάτσους, να "φυλάνε" το κτίριο. Και τότε θα συμβεί αυτό που (λίγο...) φαίνεται στις εδω φωτογραφίες: οι κάτοικοι της πόλης εξεγείρονται. Βάζουν φωτιά σε όλα τα μπάτσικα φορητήγικα, αποκλείουν όλες τις εξόδους της σχολής, και δίνουν τελεσίγραφο στους μπάτσους να διαλέξουν ανάμεσα: στο να παραδοθούν, ή στο να καούν ζωντανοί. Τα όργανα θα προτιμήσουν το πρώτο. Οι εξεγερμένοι τους αφοπλίζουν, τους ξεβρακώνουν, βάζουν φωτιά στις εξαρτήσεις τους, τους δένουν με σκοινιά, και τους εκθέτουν στην κεντρική πλατεία με κρεμασμένα χαρτόνια που γράφουν "είμαι ρουφιάνος". Απατούν την ανταλλαγή των ομήρων τους με τους κρατούμενους καταληψίες - πράγμα που αναγκαστικά θα δεχτούν οι αρχές.....

"Οι άνθρωποι δεν σέβονται ποτέ αυτό που έχουν κάνει": αυτή η πρόταση είναι ένα βασικό μοτίβο της αντεπανάστασης. Επειδή ο σεβασμός για το κατεστημένο είναι η ψυχική βάση του κοινωνικού συστήματος κυριαρχίας, αλλήλα κατ' ανάγκην δεν τον εμπνέουν τα έργα που είναι προϊόντα της ανθρώπινης δύναμης (αυτό που έκανα μπορώ και να το καταστρέψω), το κράτος και η κοινωνία πρέπει να παρουσιαστούν σαν κάτι ανώτερο από κάθε ανθρώπινη δύναμη. Η βασική αρχή που συντηρεί τα πράγματα δεν είναι έτσι η αλήθεια που αποκτάται από την ανθρώπινη γνώση, αλλά η πίστη: η προκατάληψη, οι προλήψεις, η θρησκεία, η παράδοση πανηγυρίζονται ως οι πιο ουσιαστικές κοινωνικές αρετές του ανθρώπου. Ο Burke εξυμνεί την προκατάληψη: "Η προκατάληψη είναι ένα ελατήριο γρήγορης εφαρμογής την ώρα της ανάγκης: οδηγεί την ψυχή έγκαιρα σε σταθερή τροχιά αρετής και εξυπνάδας.... Η προκατάληψη μετατρέπει την αρετή ενός ανθρώπου σε τρόπο ζωής του. Με τη σωστά καθοδηγούμενη προκατάληψη το καθήκον του ανθρώπου γίνεται τελικά μέρος της φύσης του".

Ακόμη πιο σαφής είναι ο de Maistre: για τον άνθρωπο "δεν υπάρχει τίποτε το τόσο σημαντικό... όσο οι προκαταλήψεις": αυτές είναι "τα αληθινά στοιχεία της ευτυχίας του, το Παλλήδιο της αυτοκρατορίας" χωρίς αυτές δεν υπάρχει "ούτε ηπαρτία ούτε ηθική ούτε κυβέρνηση". Και για την διατήρηση κάθε θρησκευτικού και πολιτικού

"συνδέσμου" δίνει την οδηγία: "Για τη διαγωγή του ο άνθρωπος δεν χρειάζεται προβλήματα, αλλά πεποιθήσεις. Η παιδική του κούνια πρέπει να περιβάλλεται από δόγματα: κι ώσπου να ξυπνήσει το λογικό του πρέπει να βρίσκεται έτοιμες όλες τις γνώμες, και οπωσδήποτε αυτές που αφορούν τη διαγωγή του". Οι αθηθινόι νομοθέτες ήξεραν γιατί συνέδεσαν τη θρησκεία με την πολιτική "έτσι ώστε οι πολίτες να είναι οι πιστοί, η ειδικότητά τους να φθάνει ως την πίστη και η υπακοή τους ως τον ενθουσιασμό και τον φανατισμό".

Η δεύτερη μορφή εξουσιασμού των μαζών ως αναντίρρητη υποταγή της ατομικής λογικής σε γενικές προκαταλήψεις είναι ο "πατριωτισμός": "η απόλυτη και γενική βασιλεία των εθνικών δογμάτων, με άλλα λόγια των χρήσιμων προκαταλήψεων".....

ΕΚΤΟΣ ΤΟΠΟΥ ΕΚΤΟΣ ΧΡΟΝΟΥ;

Όταν η κοινωνική τάξη πραγμάτων ως θεϊκή και φυσική υψώνεται πάνω από τη λογική θέληση και τη σχεδιάζουσα γνώση των απόμων, όταν η αυθεντία της με ψυχικούς μοχλούς τη θρησκεία, τον πατριωτισμό, την παράδοση, την προκατάληψη κρατιέται πάντοτε υπεράνω της κριτικής αποτίμησης, με αυτόν τον τρόπο επιδιώκεται να

εμποδιστεί η "μάζα του λαού" να βγάλει τα συμπεράσματά της από τις γνώσεις της· εμποδίζεται από το να θελήσει να καταστρέψει μια τάξη πραγμάτων την προέλευση και τα αποτελέσματα της οποίας ήδη γνωρίζει. Αυτό δεν είναι ερμηνεία, αλλά διατυπώνεται κατά λέξη στα κείμενα του de Maistre και άλλων. Παραθέτουμε εδώ το κεντρικό απόσπασμα από την *Etude sur la Souveraineté* του de Maistre, διότι μέσα σε λίγες γραμμές δηλώνει τα μοτίβα όλης αυτής της διδασκαλίας περί αυθεντίας: "Με μια λέξη η μάζα του λαού δεν εισέρχεται απ' ουδενί σε όλες τις πολιτικές δημιουργίες. Ο μόνος λόγος για τον οποίο ο λαός σέβεται την κυβέρνηση είναι επειδή δεν είναι έργο του. Το αίσθημα αυτό είναι βαθειά χαραγμένο μέσα του. Υποτάσσεται στην κυριαρχικότητα, επειδή αισθάνεται ότι είναι κάτι ε-

στην ίδια και στην αυθεντία, εάν η εξουσία δεν είναι εκτός του βεληνεκούς της, εάν το κυβερνώμενο πλήθος μπορεί να πιστέψει πως είναι ίσο με τον μικρό αριθμό που κυβερνά, δεν υπάρχει πια κυβέρνηση..."

Η αναγωγή των καίριων κοινωνικών σχέσεων στην αυθεντία είναι ένα ουσιαστικό μέρος ολόκληρης της θεωρίας της αντεπανάστασης. Ο Bonard προσπαθεί επίμονα να δείξει ότι η γλώσσα, το πρώτο κοινωνικοποιημένο μέσον, προσλαμβάνεται από το άτομο μόνο μέσω αυταρχικής κοινοποίησης, όπως επίσης ο νόμος, η επιστήμη, η τέχνη, οι μέθοδοι εργασίας κλπ. "Έτσι, το πρώτο μέσον κάθε γνώσης είναι ο λόγος που γίνεται αποδεκτός μετά πίστεως και ανεξέταστα, και το πρώτο μέσον διδασκαλίας είναι η αυθεντία".

Ειδικά τον "λαό", δηλαδή "εκείνους που οι καθαρά μηχανικές και συνεχείς ασχοΐες τους τους συγκρατούν σε μια καθ' ἑξιν παιδική κατάσταση", τον κατατάσσει μαζί με τις γυναίκες και τα παιδιά στην κατηγορία των ανθρώπων που λόγω της φυσικής τους "αδυναμίας" δεν ανήκουν ενεργά στην κοινωνία, αλλά πρέπει να προστατεύονται απ' αυτήν. Για να καταλήξει: "Ο Λόγος του λαού πρέπει να είναι τα αισθήματά του: είναι λοιπόν ανάγκη να τα κατευθύνουμε και να πλάθουμε την καρδιά του και όχι το πνεύμα του".

Χέμπερτ Μαρκούζε, "Αυθεντία και Οικογένεια", 1935

ροούσαν περίπου σαν τα ναρκωτικά, από χέρι σε χέρι, κρατώντας το hip hop αόρατο από την μουσική βιομηχανία. Ελεύθεροι από οποιονδήποτε περιορισμό, ελεύθεροι να πειραματιστούν για τους εαυτούς τους και τους φίλους τους, οι dj του hip hop ως το 1980 είχαν διαμορφώσει και βελτιώσει όλα τα δεδομένα του. Έτσι ώστε όταν τη δεκαετία του '80 ο υπόλοιπος κόσμος άρχισε να δείχνει ενδιαφέρον γι' αυτό το "καινούργιο μαύρο είδος" από το Bronx και το Harlem, κανείς δεν μπορούσε πια να επηρεάσει τον δυναμισμό του hip hop. Με αυτή την έννοια η δεκαετία του '80 αναγκάστηκε να υποκλιθεί σε κάτι αυθεντικό, και προπάντων σε κάτι καθόλου μεταμοντέρνο.

Η κατά κάποιο τρόπο "διαρροή" των πρώτων κασσετών έξω από τα γκέττο έσπασε αυτήν την τόσο λειτουργική απομόνωση. Φυσικά σε μητροπόλεις σαν τη Νέα Υόρκη εκρήξεις τέτοιου είδους σε μια περιοχή δεν μπορούν να μείνουν εντελώς κρυφές. Αλλά είναι παράξενο που την πρώτη rap ηχογράφιση σε βινύλιο θα την έκανε μια funk μπάντα, οι Fatback Band.

Πράγματι σαν b-side του single "You're My Candy Sweet" υπήρχε ένα rap κομμάτι με τίτλο "King Tim III (Personality Jock)". Ο rapper, όπως εξάλλου και το συγκρότημα συνολικά, δεν είχε σχέση με το αυθεντικό hip hop. Είχε γίνει μια προσπάθεια αναπαραγωγής μάλλον κάποιων ηχητικών δεδομένων, και το κομμάτι

ακουγόταν σαν αυτό που πραγματικά ήταν: αντίγραφο. Στην καλύτερη ήταν ένα μίγμα των πρώτων ραπαρισμάτων των dj του ραδιοφώνου, γαρνιρισμένο με κοινότητες εκφράσεις των b-boys. Αλλά αυτή η αποτυχία εγκαινίασε τη δόξα για το hip hop: τα δισκοπωλεία της Νέας Υόρκης έκαναν την ετικέτα του b-side a-side και το σγκλάκι, μαζί με το άλμπουμ των Fatback Band πούλησε.

Μια μέτριας επιτυχίας εταιρεία μαύρης μουσικής, η All Platinum, έκανε το επόμενο βήμα. Η ιδιοκτήτρια της, η Sylvia Robinson, θα πρέπει να άκουσε rap από τα παιδιά της. Ο ενθουσιασμός τους της έβαλε την ιδέα να δοκιμάσει το θέμα πιο εμπορικά, κι αυτή η ιδέα κατέληξε στη δημιουργία ενός ετερόκλητου γκρουπ, των Sugar Hill Gang. Το ένα μέλος της μπάντας ήταν πορτιέρης μιας πιστερίας, το δεύτερο ένας φίλος του γιου του, το τρίτο όμως είχε πράγματι σχέση με το γκέττο, και απλά σκέφτηκε πως ήταν ευκαιρία να βγάλει μερικά φράγκα. Η δημιουργία του γκρουπ οδήγησε στην ίδρυση της ομώνυμης εταιρείας δίσκων Sugar Hill - κι αυτή ήταν η πρώτη rap ετικέτα. Το "Rappers Delight" παρότι δεν έπειθε για την αυθεντικότητά του, ακουγόταν καλά: είχε κλέψει

από παντού, και το είχε κάνει με κάποια επιτυχία. Και πάλι δεν υπήρχε τίποτα κοινό με την ένταση του γκέττο. Τα απολίτικα τραγούδια του ένα μόνο στοιχείο του hip hop είχαν: τον

υπερτονισμό του εγωισμού. Αλλά το "Rappers Delight", παρ' ότι οι dj και ο κόσμος του γκέττο δεν αναγνώριζαν τίποτα δικό τους εκεί, είχε ανοίξει την πόρτα: ο κόσμος μάθαινε το hip hop.

Στα 1980 η Deborah Harry, η τραγουδίστρια των Blondie, ήταν ήδη μια ηρωίδα της pop, μια βετεράνα του punk, μια όμορφη φιγούρα του new wave, και η αγαπημένη της μπαιμίας. Είχε κιόλας παίξει σε φιλμ, ο Andy Warhol είχε φτιάξει ένα πορταίτο της, και ήταν είδωλο στην άγρια μετάρunk νεολαία. Αλλά ήταν επίσης περιεργή: κάπου πήρε το αυτί κάτι περί hip hop. Έψαξε, άκουσε τον Bambaataa να παίζει με τους δίσκους και τον Fad 5 Freddy να ραπάρε, άκουσε το "Rappers Delight", τον Grandmaster Flash και τον Spoonie Gee· και επειδή ήταν έξυπνη γυναίκα και καλλιτέχνης εντυπωσιάστηκε. Έφτιαξε λοιπόν ένα rap τραγούδι, το "Rapture". Ήταν η πρώτη λευκή και mainstream μουσικός που θα "ανακοίνωνε" τρόπον τινά την ύπαρξη του hip hop, αποτιώντας ταυτόχρονα φόρο τιμής στους πιο διάσημους πρωτεργάτες του. "Fad Five Freddy told me everybody's fly / dj spinnin' / said, 'my, my' / Flash is fast / Flash is cool". Ο hip hop dj, ο dj σαν καλλιτέχνης έμπαινε στην ιστορία της pop.

Το 1980 εκατομμύρια λευκών νεολαίων μάθαιναν πως υπήρχαν "spinnin' djs" που ήταν "fast" και "cool", και πως ο πιο χαρακτηριστικός ανάμεσά τους ήταν ο Grandmaster Flash. Το video clip του τραγουδιού έδειχνε b-boys να χορεύουν, κι έναν φίλο του Fab 5 Freddy να ζωγραφίζει με σπρέι. Το "Rapture" των Blondie σήμανε την μαζική αποδοχή των λευκών για αυτή τη "παράξενη μαύρη μουσική".

Μένοντας στους λευκούς: ύστερα από την Deborah Harry υπήρξε ένας ακόμα που έμελλε να επενδύσει, πολύ πιο πετυχημένα, στο hip hop. Ο παραγωγός Malcolm Mc Laren.

Ο McLaren στα νιάτα του, το '68, είχε ανακατευτεί με νεολαϊστικό κίνημα - σύμφωνα με τα λεγόμενά του είχε επαφές και με τους καταστασιακούς. Είχε μεταφράσει και εκδόσει έργα τους στην Αγγλία. Στη συνέχεια, εννοώντας τις πρακτικές των καταστασιακών κατά τα γούστα του, έφτιαξε ένα προσωπικό μίγμα από Debord και Warhol, έχοντας σαν σύνθημά του το "με-

τηρή από το χάος". Το πεδίο εφαρμογών αυτού του προτάγματος ήταν η μαζική κουλτούρα.

Το 1974 ο Mc Laren ανέλαβε μάντζερ του πρωτοπάνκ γκρουπ New York Dolls. Ήταν μια μπάντα της οποίας οι μουσικές επιδόσεις ήταν το ίδιο μπερδεμένες όσο η ζωή τους. Θέλοντας να προκαλούν είχαν υιοθετήσει τη ναζιστική σημειολογία - για τον McLaren, που ήταν Εβραίος - τέτοιες εμμονές ήταν μια καλή ευκαιρία για να παίξει μέσα στο mainstream της pop ένα είδος αντάρτικου. Σε ένα χρόνο ο Mc Laren μετέτρεψε τους σβαστικοφόρους New York Dolls σε ένα είδος μαϊκλής κόκκινης φρουράς για την pop. Το σκάνδαλο ήταν ηχηρό καθώς τους έντυσε με κόκκινες φόρμες με το σφυροδρέπανο - αλλά ο Mc Laren σωστά πόνταρε στην επιτυχία του να σπάει κανείς την ανία του mainstream.

Ένα χρόνο μετά, το 1976, ο Mc Laren ανέλαβε τους Sex Pistols, για να εφαρμόσει όλες τους τις γνώσεις από την pop, την πρόκληση και την εμπορική επιτυχία. Γνώστης της τέχνης αλλά και αρκετά κυνικός, έγινε ένα είδος πρότυπου, εμπορικά πετυχημένου διανοούμενου - προβοκάτορα· όσο κι αν αυτές οι λέξεις είναι αταίριαστο να στέκονται μαζί. Οι Sex Pistols αποδείχθηκαν η πιο τέλεια δουλειά του Mc Laren επιτρέποντας στο όνομά του να μπει στο μουσείο μοντέρνας τέχνης, στη Ν. Υόρκη.

Νωρίτερα απ' αυτήν την αναγνώριση, το 1981, έχοντας απολαύσει την μαζική επιτυχία του punk και το ξεπούλημα όλων των μορφών της πρόκλησής του, ο Mc Laren έφτασε στη Ν. Υόρκη έχοντας στρέψει την προσοχή του στο ρομαντισμό του new wave. Θα έφτιαχνε ένα γκρουπ με το όνομα Bow Wow Wow. Αλλά έχοντας αρκετά επεξεργασμένα κριτήρια έπιασε τη δυναμική ενός δίσκου σαν το "Rappers Delight" - και γυρνώντας στη Ν. Υόρκη άκουσε αυθεντικά έργα της rap. Έκανε συμφωνία με τον Africa Bambaataa και τον Jazzy Say σαν μουσική υποστήριξη για τους Bow Wow Wow καθώς και τους breakdancers του Rock Steady Crew. Ένα video clip με b-boys συνόδευε το εγχείρημα. Το LP Duck Rock αποδείχθηκε καίριο: ο συνδυασμός της μητροπολιτικής κουλτούρας του Bronx με τη new wave μουσική έστησε μια γέφυρα διαρκείας, ανάμεσα στη λευκή και την μαύρη αντισημβατικότητα. Ο δρόμος του hip hop προς την εμπορική επιτυχία γινόταν πια λεωφόρος.

Είναι γεγονός πως για την διάδοση, την παγκόσμια αναγνώριση, αλλά και την εμπορευματοποίηση του hip hop δεν εργάστηκαν μόνο λευκοί πρωτοπόροι της μουσικής βιομηχανίας. Ήταν και μαύροι "ιεραπόστολοι" που θέλοντας και μη συνέβαλαν στην εν μέρει τουλάχιστον αφομοίωση της ανταρσίας των μαύρων κοινοτήτων. Υπάρχει πάντως μια αξιοσημείωτη διαφορά ανάμεσα στον εμπορικό επαγγελματισμό εκείνων που έρχονται απ' έξω μέσα στο mainstream της pop ένα είδος αντάρτικου. Σε ένα χρόνο ο Mc Laren μετέτρεψε τους σβαστικοφόρους New York Dolls σε ένα είδος μαϊκλής κόκκινης φρουράς για την pop. Το σκάνδαλο ήταν ηχηρό καθώς τους έντυσε με κόκκινες φόρμες με το σφυροδρέπανο - αλλά ο Mc Laren σωστά πόνταρε στην επιτυχία του να σπάει κανείς την ανία του mainstream.

Ο Russel Simmons δεν ήταν γέννημα του γκέττο. Αντίθετα μεγάλωσε σε ένα μεσοαστικό προάστειο. Πήγε σε καλό σχολείο, και στα τέλη της δεκαετίας του '70 σπούδαζε κοινωνιολογία. Αλλά όπως συνέβαινε σε πολλούς

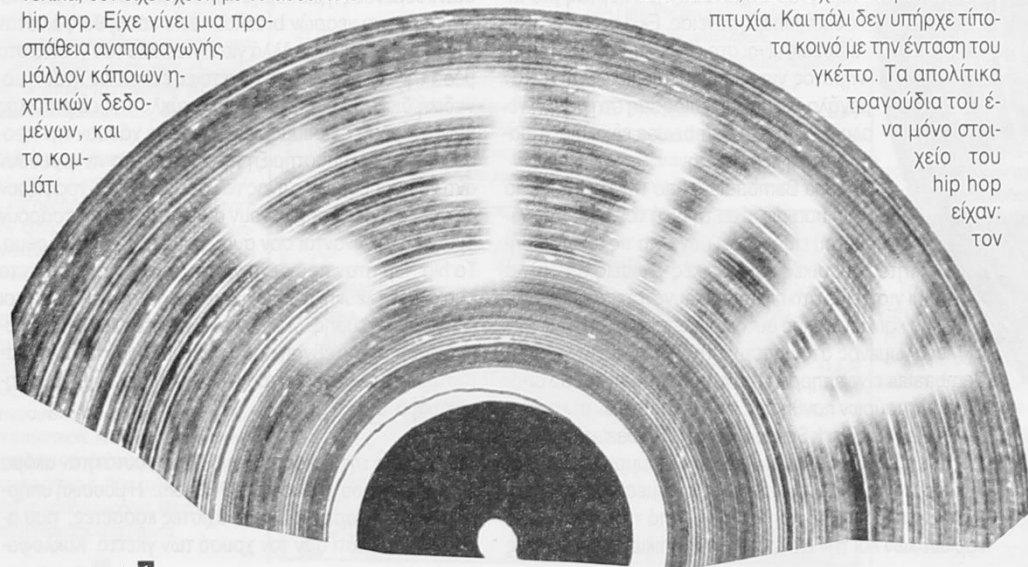
μαύρους μεσοαστούς νεολαίους η σκληρή, άγρια, ανυπότακτη κουλτούρα του γκέττο ενεργούσε σαν μαγνητής επάνω του. Βρέθηκε γρήγορα να οργανώνει πάρτυ στο Harlem - κι αυτό ήταν ένα άλλο σχολείο.

Το 1977 μαζί με φίλους του αποφάσισαν να οργανώσουν ένα πάρτυ "κεντρικά" - στο Manhattan. Μοίρασαν 15000 flyers που ανήγγελλαν τη συμμετοχή του Grandmaster Flash· και δυο χιλιάδες b-boys ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση. Όντας ο Simmons ένας μαύρος με κοινωνικές προοπτικές λευκού ήταν ο ιδανικός άνθρωπος για να επικοινωνήσει το ίδιο άνετα τόσο με το γκέττο όσο και με τους απ' έξω. Ιδωδής συγκυρία για τον πρώτο manager του hip hop. Ο Simmons θα αποδεικνυόταν με κάποιο τρόπο το ανάποδο των "λευκών νέγρων": ενδιαφερόταν πράγματι για τα λεφτά, αλλά όλοι του αναγνώρισαν ένα αυθεντικό πάθος για τη μουσική.

Η κατάσταση άλλαξε ραγδαία μετά το 1979, όταν κυκλοφόρησαν τα πρώτα rap βινύλια. Ο Simmons πρόέβλεψε πως το μέλλον του hip hop έμπαινε τώρα σε εντελώς επαγγελματική βάση. Στα 1984 έφτιαξε μαζί με έναν φίλο του την εταιρεία Def Jam. Οι Beastie Boys, ο LL Cool J, οι Public Enemy και οι Slick Rick θα ήταν μερικά μόνο από τα ονόματα που θα έκαναν την Def Jam μια από τις πλέον σημαντικές εταιρείες δίσκων στη δεκαετία του '80.

Ο Fad 5 Freddy, μεγαλωμένος στο Brooklyn, ήταν κάτι παρόμοιο με τον Simmons. Πιτσιρικάς αλήτευσ κάνοντας γκράφιτι. Αλλά σε όλα τα πάρτυ ήταν από εκείνους που στριμώχνονταν μπροστά στους djs θαυμάζοντάς τους και προσπαθώντας να αντιγράψουν τεχνικές. Όπως για όλους τους γκραφίτιδες έτσι και για τον Fad 5 Freddy το rap ήταν η μουσική διάσταση του να ζωγραφίζει τους τοίχους. Όχι τυχαία απέκτησε γρήγορα μια μεγάλη συλλογή από κασσέτες του Grandmaster Flash.

Σε αντίθεση όμως με τους νεολαίους του γκέττο ο Fad 5 Freddy ήταν πολύ περισσότερο προσπτός στα λαγωνικά της λευκής μπαιμίας της Νέας Υόρκης. Γρήγορα τα γκράφιτι του βρέθηκαν σε γκαλερί. Ήταν μόνο 18 χρόνων, και ήδη διάσημος.

Ο Africa Bambaataa επί σκηνής

Η ιστορία της ανθρωπότητας διακρίνεται απ' το γεγονός ότι σε συσχέτιση με τα οικονομικά συμφέροντα της κοινωνίας, η θετική σεξουαλική τάξη, δηλαδή η τάξη που είναι σύμφωνη με τις απαιτήσεις της σεξουαλικής οικονομίας, μετατρέπεται σε μια δοσμένη στιγμή σε μια τάξη αντι- σεξουαλική και καταπιεστική, αντίθετη με τον τρόπο ζωής που ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις τις σεξουαλικής οικονομίας. Το ιστορικό αυτό γεγονός έγινε δυνατό με τον μετασχηματισμό της μη-

τριαρχικής κοινωνίας σε πατριαρχική, το μετασχηματισμό μιας πρωτοδημοκρατικής κοινωνίας της εργασίας σε μια κοινωνία που χρησιμοποιούσε την εργασία σαν εμπόρευμα. Η φυσική κοινωνία αγνοούσε τη σεξουαλική καταπίεση, όπως την αγνοεί κι οποιαδήποτε άλλη φυσική οργάνωση ανθρώπινων όντων. Ήταν η νεότευκτη πατριαρχία με το συρφετό των θωρακισμένων παιδιών της που δημιούργησε τα οικονομικά συμφέροντα που αποτέλεσαν στη συνέχεια τη βάση για την αντισεξουαλική ηθική και τη διαταραγμένη σεξουαλική οικονομία που είναι το φυσικό επακόλουθό της. Η αντισεξουαλική ηθική εξαντλεί το λόγο ύπαρξης της και τις αντιφάσεις της μέσα στις συνεχώς ανανεωμένες φάσεις της αναρπυτικής εξάρτησης. Τελικά καταλήγει να ενσωματωθεί στην αυταρχική κοινωνία σαν καθαρά αντιδραστικός παράγοντας και γίνεται έτσι ένας από τους ακρογωνιαίους λίθους της Εκκλησίας: η αντισεξουαλική ηθική υποβάλλει τα καταπιεσμένα στρώματα της κοινωνίας στην εξάρτηση των μεγάλων καπιταλιστών και

του κράτους και δημιουργεί - επηρεάζοντας τη διαπαιδαγώγηση μέσα κι έξω απ' την οικογένεια, καθώς και κάθε σεξολογική έρευνα - στα ισοπεδωμένα μέσα στη μάζα άτομα, από την πιο μικρή ηλικία τους, ψυχικές δομές που τα προδιαθέτουν να δουλεύουν για τα συμφέροντα των κυρίαρχων τάξεων. Η σημασία που δίνουμε πάνω σ' αυ-

ΕΚΤΟΣ ΤΟΠΟΥ ΕΚΤΟΣ ΧΡΟΝΟΥ;

τό το σημείο δεν πηγάζει επομένως από κάποιον θεωρητικό ακαδημαϊσμό, αλλά στοχεύει σε πρακτικές εφαρμογές που θα 'χουν σαν αποτέλεσμα το μετασχηματισμό της ψυχικής δομής των μαζών, στους κόλπους των οποίων παίζει το ρόλο κατασταλτικού παράγοντα. Γιατί η πατριαρχική οικογένεια γίνεται με την πρακτική της σεξουαλικής καταπίεσης, η πιο σημαντική φάμπρικα ιδεολογιών, το πρώτο στήριγμα της αντιδραστικής κοινωνίας, της ιεραρχίας του κράτους, της εκκλησίας και της επιχείρησης. Για τον ίδιο αυτό λόγο, όλοι οι κοινωνιολόγοι φιλόσοφοι, όλοι οι σεξολόγοι και ιστορικοί της αντιδραστικής κουλτούρας τη σέβονται, την εκτιμούν και την υπερασπίζονται σαν το κατεξοχόν θεμέλιο του κράτους, πράγμα που συμβάλλει στο συσκοτισμό του αντιδραστικού της ρόλου.

Βίλχελμ Ράικ, "Η εισβολή της σεξουαλικής ηθικής", 1931

Περνώντας από διάφορους σταθμούς μιας κάποιας "εκπροσώπησης" του νέου μαύρου ήχου (η αναφορά των Blondie στο όνομά του στο Rapture είναι χαρακτηριστική) στα μέσα της δεκαετίας του '80 εγκατέλειψε το θεσμικό πια γκράφιτι. Άρχισε να παράγει hip hop video και clips για rap μουσικούς. Το 1988 το MTV του ζήτησε να αναλάβει μια εκπομπή - ήταν σημείο τομής για την πολιτική του σταθμού μιας και μέχρι τότε δεν είχε προβάλλει οτιδήποτε σχετικά με αυτό το είδος μουσικής. Έχοντας την εγγύηση ότι είναι εντελώς ελεύθερος να δείξει ό,τι θέλει, επέλεξε όχι το στούντιο αλλά το δρόμο σαν σκηνικό. Η πρώτη σαββατιάτικη εκπομπή του "Yo! MTV Raps" σημάδεψε τη μεγαλύτερη θεαματικότητα που είχε ποτέ πρόγραμμα του MTV. Από εκείνο το σημείο και μετά το hip hop θα ανέβαινε ένδοξα και οριστικά στο πιο γρήγορο κύμα των μίντια - ή η βιομηχανία της διασκέδασης θα έριχνε το ίδιο θριαμβευτικά τα δίχτυα της σε μια κάποτε ανταριασμένη θάλασσα.

Ανάμεσα στα 1979 και στα 1983 το hip hop είχε γίνει δεκτό. Απ' τα μέσα της δεκαετίας του '80 ήταν ένα καθεστώς. Η ανταρσία είχε βγει για τα καλά στο φως - ξεδοξασμένη;

Οι γνώμες διίστανται. Για τους πιο αυστηρούς κριτές μέσα στις μαύρες κοινότητες η επιτυχία του hip hop ισοδυναμεί με το θάνατό του - όπως είχε γίνει νωρίτερα με το R&B. Για άλλους πάλι αυτή η επιτυχία προσέφερε μια θετική διέξοδο για την μαύρη νεολαία. Όταν όμως κερδίζεται μια κάποια αναγνώριση, δεν υπάρχει άραγε κάτι που χάνεται;

Το γεγονός είναι ότι όπως παλιότερα, με τα πρώτα βήματα της χορευτικής μουσικής, της disco πριν γίνει DISCO, έτσι και οι μαύροι μουσικοί της rap δεν αναγκάστηκαν να κάνουν ιδιαίτερες παραχωρήσεις ούτε ως προς τους στίχους ούτε ως προς την μουσική, στη βιομηχανία. Επιπλέον είναι γεγονός ότι η διάχυση του hip hop έβλεπε από τις μαύρες κοινότητες, επέτρεψε να γίνουν γόνιμες συναντήσεις και ενδιαφέροντες πειραματισμοί με άλλους ήχους και ρεύματα. Η γλώσσα των μαύρων μουσικών και djs έγινε παγκόσμια.

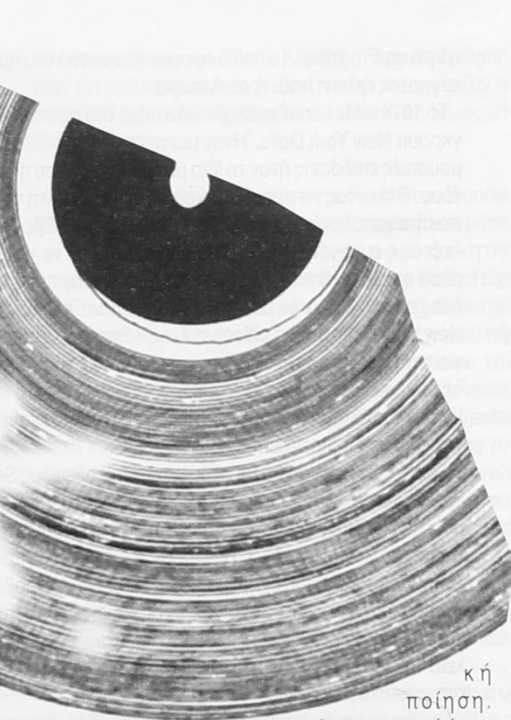
Από την άλλη μεριά οι υπόγειες διαδρομές τέτοιων μουσικών (και όχι μόνο εξάλλου) ρευμάτων έχουν να κάνουν πολύ περισσότερο με συλλογικές ταυτότητες αποκλει-

σμού παρά με την παγκόσμια πολιτιστική παραγωγή εμπορευμάτων, έξω ή μέσα από το κύκλωμα. Η αυθεντικότητα δεν είναι κάτι αφηρημένο, αλλά η πολύ πραγματική και πάντα κυριολεκτικά ιδιότροπη σχέση ανάμεσα σε συγκεκριμένες ανάγκες, βιώματα και εκφράσεις. Το underground μπορεί να χρησιμοποιείται τακτικά σαν ρεζέρβα του mainstream, αλλά δεν γεννιέται έτσι, σαν ένα παράσιτο που περιμένει την αναγνώριση.

Με αυτή την έννοια η καθιέρωση του hip hop σημειοδοτεί πράγματι μια ουσιαστική απώλεια: την απώλεια των κοινωνικών ιδιοποιών διαφορών στην ταυτότητα των κοινοτήτων που το γέννησαν και το ανέθρεψαν. Αλλά αυτό δεν είναι ένα "παγκόσμιο πρόβλημα". Είναι ένα πρόβλημα των μαύρων κοινοτήτων - που θα το λύσουν όπως πάντα, με καινούργιους, απροσδόκητους τρόπους.

Το "Message", το δεύτερο single του Grandmaster Flash και των Furious Five ήταν η πρώτη δημόσια αποκάλυψη της καθημερινής ζωής στα γκέτο, με όλο τον πόνο και την απελπισία. Ο Flash δεν περίμενε να έχει οποιαδήποτε επιτυχία. Δεν περίμενε να ενδιαφέρει κανέναν έξω από τις κοινότητες μια μουσική αναφορά στα drugs, την ανεργία, την βία, την τυραννία της αστυνομίας. Αλλά - εντελώς αντίθετα - ο δίσκος αγοράστηκε έντονα. Ήταν μήπως μια πολιτική επιτυχία;

Για τους πλέον ριζοσπάστες rappers οι επιτυχίες της μουσικής τους είναι ένα πολιτικό εργαλείο αφύπνισης. Αλλά η επιρροή τέτοιων μανιφέστος σε κόσμο που δεν έχει ανάλογα βιώματα, ανακατεύει αξεδιάλυτα την πολιτική με την αισθητική, και τα "κατηγορώ" με την πρωτοπορία

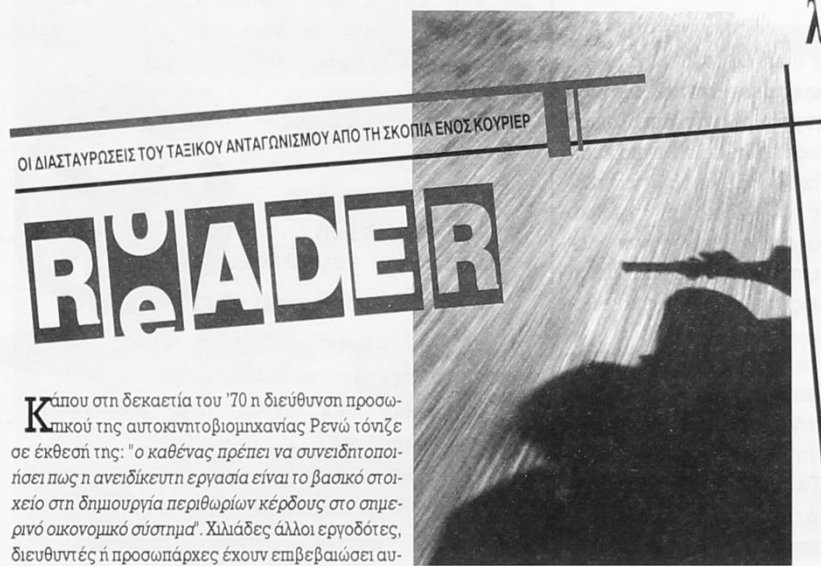

μεταξύ τους αλλά γερά θεμελιωμένα συμπεράσματα μπορεί να βγάλει κανείς.

Ένα, ότι η μουσική δεν είναι το μαγικό κλειδί της απελευθέρωσης, είτε αποτελεί μια έκφραση τοπικά προσδιορισμένη είτε έχει γίνει παγκοσμιοποιημένο εμπόρευμα.

Δεύτερο, από την άλλη μεριά, η δύναμη που απέκτησαν οι μαύρες κοινότητες μέσα από την αναγνώριση του hip hop δεν μπορεί να συγκριθεί παρά μόνο ίσως με την περίοδο της αφροαμερικάνικης πολιτιστικής εφόδου, στις αρχές της δεκαετίας του '20. Χωρίς να υπάρχει καμιά εγγυημένη γραμμικότητα, είναι δικός τους λογαριασμός το εάν, πώς, πότε, και με ποιά μορφή θα μετατρέψουν την μουσική τους υπερηφάνεια σε πολιτική δύναμη και πάλι.

στο επόμενο: House

ΟΙ ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΤΑΞΙΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΟΠΙΑ ΕΝΟΣ ΚΟΥΡΙΟΥ

Κάπου στη δεκαετία του '70 η διεύθυνση προσωπικού της αυτοκινητοβιομηχανίας Ρενώ τόνιζε σε έκθεσή της: "ο καθένας πρέπει να συνειδητοποιήσει πως η ανειδίκευτη εργασία είναι το βασικό στοιχείο στη δημιουργία περιθωρίων κέρδους στο σημερινό οικονομικό σύστημα". Χιλιάδες άλλοι εργοδότες, διευθυντές ή προσωπάρχες έχουν επεμβαίσει αυτήν την αλήθεια, ποτέ πάντως δημόσια. Οι ανειδίκευτοι είμαστε ταυτόχρονα μια τεχνική και μια πολιτική κατηγορία μισθωτών ζωτικής σημασίας για τα κέρδη των αφεντικών.

Πολιτική - καθ' όσον ο πρακτικός ορισμός της ανειδίκευτης δουλειάς δεν είναι άλλος - και δεν μπορεί να γοσοδία. Ποιός και πώς ορίζει τελικά τί είναι ειδικό και τί όχι; Η δουλειά - που - μπορεί - να - την - κάνει - οποιοσδήποτε (αυτός είναι ένας περιφραστικός ορισμός της ανειδίκευτης εργασίας) διατίμاتا στην αγορά σαν η μικρότερη αξία όσα για κάποιον διαφορετικό λόγο, αλλά μόνο και μόνο επειδή μπορεί - να - την - κάνει - οποιοσδήποτε. Γιατί αυτό είναι το μοναδικό κριτήριο; Επειδή δίνει στο οποιοδήποτε αφεντικό την μεγαλύτερη δυνατή άνεση εκμετάλλευσης: "φύγε εσύ - έλα εσύ". Θα έλεγε μάλιστα κανείς πως αυτό το τελευταίο είναι που ρυθμίζει ποιά δουλειά μπορεί - να - την - κάνει - οποιοσδήποτε: η μέγιστη δυνατότητα "ελευθέρως" εναλλαγής προσώπων / μισθωτών. Αυτό ακριβώς είναι συνώνυμο της ελευθερίας του αφεντικού να ορίζει μονομερώς και χωρίς εμπόδια τα συμφέροντά του, και "σε όποιον αρέσει". Γι' αυτό η ανειδίκευτη δουλειά είναι πολιτική κατηγορία του κεφάλαιου.

Τεχνικά γίνεται ωστόσο σχεδόν κατευθείαν επειδή τόσο ο καπιταλισμός (σα σύστημα παραγωγής και κατανάλωσης) όσο και το κράτος (σα μορφή ελέγχου) δεν μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς ειδικές θέσεις μισθωτής εργασίας. Το ειδικός θα μπορούσε να έχει διάφορα περιεχόμενα (ας πούμε: σωματικές διαπλασές) - σίμερα έχει κύρια γνωσιολογικό. Χρειάζονται ειδικές γνώσεις σε πάρα πολλά σημεία της ιεραρχίας, είτε αυτή αφορά μια συγκεκριμένη δουλειά είτε το σύνολο της κοινωνίας. Αυτοί που ασκούν τον έλεγχο, κάθε έλεγχο, είναι που ορίζουν το τί ειδικά θα πληρώσουν καλύτερα.

Ιδιαίτερες, ειδικές γνώσεις (και ανάλογα ικανότητες, χειρισμοί, σχέσεις κλπ) σημαίνει μαζί δύο πράγματα. Απ' τη μια πως υπάρχει ένας τουλάχιστον τρόπος παροχής, αναπαραγωγής και κατανομής αυτών των γνώσεων. Απ' την άλλη μια αυξημένη δέσμευση των αφεντικών απέναντι σε εκείνους που έχουν - στατιστικά - "αποκτήσει" αυτές τις γνώσεις. Οποιοδήποτε τόσο το πρώτο σκέλος όσο και το δεύτερο σημαίνουν μεγαλύτερο κόστος. Άρα, αναλογικά (σε σχέση με την ανειδίκευτη εργασία) μικρότερο περιθώριο κέρδους από την εκμετάλλευσή της. Έτσι, ενώ η ειδικευμένη εργασία είναι πράγματι σημαντική για την ομαλή λειτουργία των μηχανών και των θεσμών της κυριαρχίας, δεν είναι αυτή που αποτελεί την λυδία λίθο της κερδοφορίας, δηλαδή της εκμετάλλευσης, για τα αφεντικά.

Ηνίζοντας δημόσια την ειδικευμένη μάλλον παρά την ανειδίκευτη δουλειά σαν την "ιπνή πλούτου". Ένα μπίβο είναι η έννοια της "παραγωγικότητας". Υποτίθεται πως ο ειδικευμένος είναι πολύ παραγωγικότερος του ανειδίκευτου γι' αυτό εξάλλου και πιο δύσκολα αντικατάσσιμος. Αλλά αυτό είναι ένα διπλό ψέμα. Πρώτον, γιατί στην ιεραρχική οργάνωση που είναι παντού και πάντα ο κανόνας, κάτω από κάθε ειδικευμένο υπάρχει ένας, δύο, δέκα ή εκατοντάδες ανειδίκευτοι, άμεσα παρόντες ή κάπου αλλού, "αόρατοι", χωρίς την "ασπίδα" δουλειά των οποίων η "παραγωγικότητα" του ειδικευμένου θα ήταν μηδενική. Ένας μηχανικός υπολογιστών είναι - υποτίθεται - πολύ παραγωγικότερος από έναν χαμάλη - πόσοι χαμάλπδες όμως χρειάζονται για να του συμβάλουν τους υπολογιστές που ο ειδικός θα λύσει και θα δέσει; Είναι απλό (και φυσικά καλά κρυμμένο) πως η απόδοση ανα θέση που αποτελεί τη βάση της μισθωτής σκλαβιάς είναι ένα πολιτικοτεχνικό τέχνασμα, που λέει και ξαναλέει πως η οποιαδήποτε πραγματική δημιουργία δεν είναι ένα αδιάσπαστο κοινωνικό έργο, αλλά προϊόν της καπιταλιστικής οργάνωσης και των κατανομών της. Επιπλέον όμως η μοιρασιά ανάμεσα σε θέσεις ειδικευμένες και ανειδίκευτες είναι αποτέλεσμα ενός ειδικού σχεδιασμού και δεν έχει καμιά σχέση με τις ατομικές, προσωπικές ικανότητες του οποιοδήποτε. Προϋπάρχουν, σαν "τύπες", και γεμίζουν με στατιστικό τρόπο. Η μετάφραση αυτού του σχεδιασμού με όρους διαστρωμάτωσης των μισθών δεν αφορά λοιπόν ούτε "διαφορές παραγωγικότητας", ούτε "διαφορές προσωπικότητας": είναι, απλά, η αμοιβή του κυρίου για την ιδέα που είχε να ιεραρχήσει τους υποτέλεις του.

Το Α και το Ω στο δόγμα της (κατωτέρωτης της) ανειδίκευτης δουλειάς είναι ο αποκλεισμός της δυνατότητας φανταί παραέξω του πως η (αυτο)οργάνωση σαν τέτοια και μόνο μπορεί να σαμποτάρε - και συχνά να ομαρφαλιάζει - την υποτίμηση των από πάνω σε βάρος των από κάτω. Όμως ο λόγος είναι φανερός: η (αυτο)οργάνωση δημιουργεί ανάμεσα στα άλλα τον συλλογικό αυτοέλεγχο πάνω στην εναλλαγή των μισθωτών ενάντια στην προσταγή "φύγε εσύ - έλα εσύ". Οργανωμένοι οι ανειδίκευτοι δεν είναι το άθροισμα μεμονωμένων ατόμων που υποκύπτουν στον εκβιασμό της ανακλικώσεώς τους ο καθένας χωριστά, αλλά ένα συμμαγές σώμα μπροστά στο οποίο ο εργοδότης δεν έχει πραγματικά την δυνατότητα "αντικατάστασης". Ο "καινούργιος" είναι στην ίδια φάση του "παλιού". Ο "οποιοσδήποτε", που "μπορεί - να - κάνει - αυτή - τη - δουλειά" γίνεται, με έναν κρίσιμο τρόπο, "εκπρόσωπος" της συλλογικής θέλησης που έχει εν τω μεταξύ συνδιαμορφωθεί - άρα δεν είναι διαφορετικός (απέναντι στον εργοδότη) από κάθε άλλον "οποιοσδήποτε". Εν τέλει δεν είναι μια "οποιοσδήποτε". Η ανατροπή από την ούρα των ενικών προσώπων στο πρώτο πληθυντικό αποτελεί τον πρώτο θανάσιμο κίνδυνο για τα αφεντικά. Σε τέτοιο σημείο ώστε το ανειδίκευτο και το κοινωνικά κοινοριοποιημένη εργασία να είναι οι δύο πλευρές του ίδιου νομίσματος.

ληλασία, κλπ κλπ.....

Οι περιβόητες αλλαγές στο "ασφαλιστικό" καθεστώς δύσκολα θα σας συγνηθούν... καθότι το μέλλον μακρινό και αόρατο. Αλλά αυτή η ιστορία έχει και πολύ παρελθόν, όπως και παρόν.

Οι κεντρικές ιδέες της διαχείρισης περιστρέφονται γύρω απ' αυτό: την μετατροπή οποιασδήποτε σχέσης που αφορά άμεσα ή έμμεσα τη μισθωτή σκλαβιά, σε προσωπικό / ατομικό νταραβέρι. Αρχίζοντας από το νηπιαγωγείο και φτάνοντας μέχρι το και τα δυο δόδια στον τάφο.

Αυτά που έχουν προηγηθεί για να νταραβούν τα ασφαλιστικά ταμεία στον αέρα είναι γνωστά, και τεράστια στην αθλιότητά τους. Για δεκαετίες το ελληνικό κράτος "δανειζόταν" από τις εισφορές χωρίς τόκο για να πληρώνει τους μπάτσους, τους καραβανάδες, τους πολιτικούς, τους δικαστές, και τους "προμηθευτές" του. Για δεκαετίες το ελληνικό κράτος ήταν - και από οικονομική άποψη - ένα τεράστιο τοιμτούρι πάνω στην μισθωτή εκμετάλλευση: 21 τρις, έχασαν τα ταμεία μέσα σε 50 χρόνια, έτσι.

Επιπλέον, τα ίδια τα "ιδιωτικά" αφεντικά, όσο μεγαλύτερα χρέη έχουν στα ασφαλιστικά ταμεία, τόσο πιο "αξιοπρεπή" είναι. Τόσο πιο ευνοϊκούς "διακανονισμούς" πετυχαίνουν, και τόσο ευκολότερα αυξάνουν τα χρέη τους. Η άφογη συνεργασία αφεντικών και κράτους έχει βουλιάσει τον "ασφαλιστικό" κοιμητάρι. Ή τον έχει κάνει μια άβηλα συνθήκη, όπως για παράδειγμα το ικα. Τα χρέη των αφεντικών στο ικα είναι αυτή τη στιγμή 750 δις. Τελικά μόνο οι μισθωτοί πλήρωναν και πληρώνουν - ή, αν δεν το έκαναν συνειδητά (επιλέγοντας από κακούς υπολογισμούς ή ανάγκη την "μαύρη" δουλειά) έμμεσα ξεκρέμαστοι στην αρρώστια και στο ατύχημα.

Μετά από όλα αυτά έρχονται και λένε, όλοι αυτοί, με την αναιδεια που ποτέ δεν τους έλλειψε, ότι "έχει χαλάσει η αναλογία μεταξύ εργαζόμενων και συνταξιούχων". Λες και ο καθένας που έφαγε τη ζωή του δουλεύοντας δεν έχει ήδη πληρώσει πολλαπλάσια εκείνο, σαν σύνταξη! Λες και χρειάζεται να πληρώνουν δυο και τρεις επί 35 και 40 χρόνια για να παίρνει ένας μια σύνταξη για 10 ή 15!

Τα σχέδια λοιπόν να γίνει η κοινωνική ασφάλιση "αποδοστική" είναι μια απίστευτη απάτη, που αφορά όχι τους ηλικιωμένους αλλά τους "νέους" εργαζόμενους, και έχει πολλούς στόχους. Να κάνει τα ταμεία σαν τις ιδιωτικές ασφαλιστικές, ή/και να σπρώξει τον κόσμο στις "κανονικές" interamerican και sia. (Οι οποίες είναι συμμορίες ακόμα χειρότερες: καθώς έχει αρχίσει να εμφανίζεται κιόλας η πρώτη φουρνιά εκείνων που θα πρέπει να πληρωθούν τώρα τα μακροχρόνια συμβόλαια που χρηματοδοτούσαν από τη δεκαετία του '80, αποκαλύπτεται η πραγματικότητα των "ιδιωτικών ασφαλιστικών" - θα τα πούμε αναλυτικότερα άλλη φορά).

Όσο για την επιμήκυνση του χρόνου εργασίας (ώπου να καταφέρει κανείς να βγει στη σύνταξη), αυτό μιλάει από μόνο του: σαν παράταση της καπιταλιστικής. Εν τέλει όσοι και όσες έχουν λίγα χρόνια δουλειάς στη καμπούρα τους, και δεν συγκαταλέγονται στα "ώρμα ασφαλιστικά δικαιώματα" (τα οποία υποτίθεται δεν θα "θιχτούν") έχουν μάλλον πολλούς λόγους να ουρλιάζουν. Αν θέλουν ένα μόνο ως κάνουν μια σύγκριση με την μεταχείριση που επιφυλλάσουν κάθε τρεις και λίγο στους εαυτούς τους τα ίδια τα κρατικά ταμεία: μπάτσος, δικαστής, καραβανάδες και πολιτικοί. Στα πόσα χρόνια "δουλειάς" (...) παίρνουν σύνταξη, και τί ύψους αυτοί οι τελευταίοι;

συνδεδετικός κρίκος

...των ανέργων με την απασχόληση θα είναι κατά τους κρατούντες (στην προκειμένη του υπουργείου εργασίας) η μα γ ν η τ ι κ ή κ ά ρ τ α ε ρ γ α σ ί α ς την οποία θα (υποχρεωθούν να) προμηθεύουν σε πρώτη φάση οι άνεργοι/ες - και στο μέλλον όλοι που δουλεύουν. Η κάρτα θα περιέχει όλα τα (απαραίτητα στην αγορά) στοιχεία για την εκπαίδευση, την ειδικότητα, τον χρόνο επιδότησης, τη συμμετοχή σε προγράμματα κατάρτισης. Πλοτόνο το σχέδιο έχει ξεκινήσει από το "κέντρο προώθησης απασχόλησης" στη Ν. Ιωνία.

Το ότι πρόκειται για "κρίκο", αυτό είναι βέβαιο: η μισθωτή σκλαβιά έχει αλυσίδες... Αλλά η ιδέα στοχεύει στον "εξορθολογισμό της χορήγησης επιδομάτων ανεργίας". Που σημαίνει πως έχοντας φ α κ ε λ λ ω μ έ ν ο υ ς τους κάθε στιγμή άνεργους, θα μας υποχρεώνουν να συμμετέχουμε είτε σε "προγράμματα κατάρτισης", είτε στο καινούργιο φρούτο, της δουλειάς "περιορισμένου χρόνου" σε διάφορα αφεντικά, για να αποκτήσουμε και καλά τα "απαραίτητα πρόσοντα" - τύπου stage. Είναι αυτά τα "νέοχρονα δουλοπάζαρα, όπου το κράτος προμηθεύει για μερικούς μήνες στα αφεντικά δωρεάν εργάτες (καθότι αναλαμβάνει αυτό να πληρώνει το μισθό), που βέβαια είναι στην μούγκα και "ευχαριστημένοι"... Και ύστερα "αντε γαμήσου και βρες δουλειά"....

Ανώομο ασφαλιστικό δικαίωμα ενώ ετοιμάζεται να εκτροχιάσει κάτι τις. Μην σαν παραμυθιάζει το αθώο ύψος του. Σε μια σύνταξη ήλπιζε - τώρα πια δεν κρατιέται με τίποτα.

ΜΟΙΡΑ

Το ρήμα είναι γνωστό: *μοιράζω*. Δηλαδή χωρίζω και διανέμω. Το ουσιαστικό όμως έχει ποικιλία χρήσεων. *Μοίρα* σημαίνει κυριολεκτικά το αντίθετο του όλου είτε το μέρος, είτε την ίδια τη διαίρεση. Από πολύ παλιά αφορούσε τη διαίρεση των στρατών, την οργάνωσή τους σε επιμέρους τμήματα. (Πόσες λέξεις με πρωταρχική στρατιωτική καταγωγή;) Από κει οι σημερινές *μοίρες* των στρατιωτικών αεροπλάνων.

Στον Πτολεμαίο (2 μ.χ. αιώνας) χρωστάμε ακόμα την *μοίρα* σαν μο-

νάδα των γεωγραφικών υποδιαίρεσεων πάνω στους χάρτες, στο γεωγραφικό πλάτος και μήκος. Υπάρχουν επίσης οι *μοίρες* σαν υποδιαίρεσεις του κύκλου, στην γεωμετρία. Τέλος, στα κληρονομικά, αναφέρεται η *νόμιμη μοίρα* - το μερίδιο δηλαδή που δικαιούται κάποιος.

Αυτή η τελευταία χρήση έχει μακρινή καταγωγή. *Μοίρα* σήμαινε τότε το μετρικό του καθενός απ' τη διανομή της οποίας λείας. Από κει προεκτάθηκε σαν χαρακτηρισμός εκείνου που του αντιστοιχεί στη ζωή γενικά. Έγινε έτσι η *μοίρα* συνώνυμο του κλήρου της ζωής, του προορισμού, της "τύχης" - ή της ατυχίας. Δεν άργησε να σημαίνει, τελικά, την τελευταία πράξη του βίου: τον θάνατο.

Μ' αυτές τις μεταποτίσεις η λέξη απέκτησε κεφαλαίο "Μ": έγινε θεότητα. Ξεφορώνοντας τους ανθρώπους από τις ευθύνες (και τις εντάσεις) της μοιρασίας, η *Μοίρα* έγινε θεότητα του πεπρωμένου, που διανέμει στον καθένα ό,τι του πρέπει, τα καλά και τα κακά στη ζωή. Αναφέρονται τρεις τέτοιες *Μοίρες*, κόρες της Νύκτας: η Κλωθώ, η Λάχεσις, η Άτροπος. Η πρώτη έπλεκε (το νήμα της ζωής), η δεύτερη το μετρούσε, η τρίτη το έκοβε ορίζοντας το τέλος του.

Αυτή η μεταφυσική έννοια της *μοίρας* είναι εκείνη που επέζησε πανηγυρικά, εφόσον οι υπόλοιπες χρήσεις της λέξης είναι πιο ιδιαίτερα τεχνικές. *Μοιραίος* είναι εκείνος που ορίζεται απ' τη *μοίρα*. *Μοιρολάτρης* εκείνος που επαφίεται στην "από ψηλά" διαχείριση της ζωής του. *Μοιρολογούν* στο θάνατο....

Υπάρχει μια άλλη ομάδα λέξεων πολύ συγγενική στη *μοίρα*. Εκεί ανήκει το *μέρος*. Κοινή τους προέ-

λευση η σανσκριτική ρίζα ΜΕΡ. Μέρος σήμαινε ό,τι και η *μοίρα*: Το *μερίζω* ό,τι το *μοιράζω*. Αλλά οι τροχιές των λέξεων χώρισαν όταν η *μοίρα* έγινε θεά. Το μέρος παρέμεινε γίνιο.

Το ενδιαφέρον είναι που αυτός ο έκπτωτος συγγενής των θεοτήτων κέρδισε το δικό του προσγειωμένο μεταφυσικό βάρος, από μια άλλη μεριά. Από το *ανα μέρος* ή/και το *εν μέρος* (που σήμαιναν κάποια διάκριση μέσα στο όλον) γεννήθηκε πιθανότατα το λατινικό *numero*. Η αριθμηση άρχισε, αυτό είναι σίγουρο, με πράξεις διάκρισης, διαίρεσης, απ' την αναγνώριση των μερών. Το ότι το *νούμερο* θα γινόταν μια μικρή αλλά πεισιπατάρα θεότητα ήταν άραγε "*μοιραίο*";

Παρά τις τρέχουσες πεποιθήσεις λοιπόν, ο κατακλισμός από *νούμερα* (κάθε είδους και μεγέθους...) είναι μια σπονδή σε θεούς. Δεν υπάρχει καλύτερη απόδειξη απ' την *μοίρα* εκείνου που αναγνωρίζεται σαν το "*νούμερο 1*": απολαμβάνει πάντα το καλύτερο κομμάτι της λείας, για την *μοιρασιά* της οποίας φτιάχτηκε η κλίμακα στην οποία σκαρφάλωσε. Δεν υπάρχει βαθύτερη απόδειξη επίσης από το ότι αυτή την έννοια τα υπόλοιπα "*νούμερα*" την ζηλεύουν. Επειδή βέβαια *την πιστεύουν*....

Σ' ένα εργασιακό τοπίο όπου το μέλλον δεν είναι πια προβλέψιμο, κάποια είδη... τείνουν να εξαφανιστούν:

- Τα στερεότυπα
- Η ρουτίνα
- Η ευθυνοφοβία
- Η "υπαλληλική" αντίληψη εργασίας
- Οι δεινόσαυροι

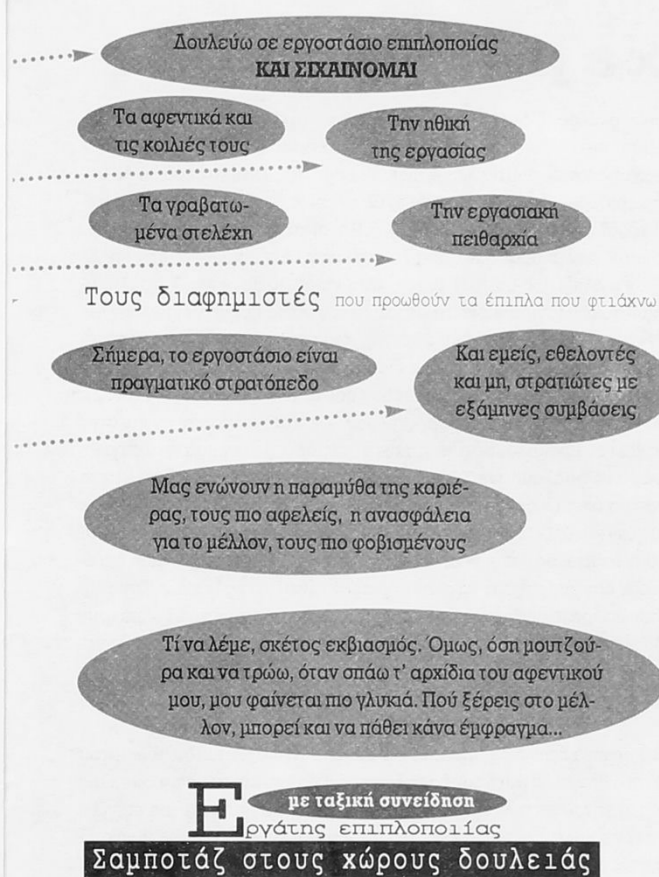
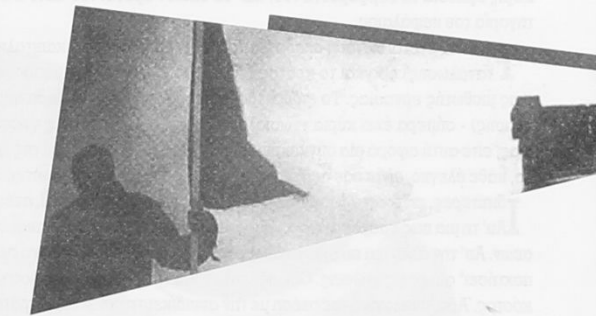
Σήμερα, ο χώρος εργασίας είναι χώρος δημιουργίας, όχι εκτέλεσης.

Οι άνθρωποι δεν είναι πια υπάλληλοι. Είναι συνεργάτες.

Τους ενώνει η ευθύνη της ομαδικής δουλειάς. Όχι ο φόβος.

Σήμερα οι άνθρωποι έχουν δικαίωμα σ' ένα καλύτερο περιβάλλον δουλειάς. Όποιο κι αν είναι το μέγεθος της επιχείρησής.

Έτσι θα είναι το εργασιακό τοπίο στο μέλλον.

σε παλιά και νέα θρανία

Οι μύθοι έχουν κοινωνική λειτουργία: συμπυκνώνουν συμβολικά κυρίαρχες δοξασίες ή/και συνιστούν το θεμέλιο των δεσποτικών συμβάσεων. Παράδειγμα: τί σημαίνει ότι εκατομμύρια πιστών του χριστιανισμού ασπάζονται μια παρθένα - θεοτόκο; Το μοτίβο της "γέννησης" (από γυναίκα) ενός θεού, απ' όσο ξέρουμε, είναι έξω από το ρεπερτόριο των άλλων μονοθεϊστικών θρησκειών - ιδεολογιών - μυθολογιών, εδώ και πολλές εκατοντάδες χρόνια. Ο χριστιανισμός είναι αναχρονιστικός ακόμα και σαν μύθος. Η άλλη γνωστή περίπτωση ανθρώπινης θεοτοκίας είναι εκείνη του Διονύσου. Στην περίπτωση εκείνη η γήινη γυναίκα Σεμέλη έμεινε έγκυος από τον Δία: η ζηλότυπη σύζυγος Ήρα θα κάψει την Σεμέλη ενώ εγκυμονεί: ο στοργικός Δίας θα αρπάξει το έμβρυο από την μήτρα της μόλις νεκρής Σεμέλης, και θα το κλείσει στον μηρό του για να ολοκληρωθεί η εγκυμοσύνη: τελικά θα είναι ο πατέρας Δίας που "τίκτει" τον υιό Διόνυσο.

Η ερωτική συνεύρεση (συνήθως αρσενικών) θεών με ανθρώπους έχει υπάρξει ένα προσφιλέθιο θέμα σε αρχαϊκές μυθολογίες: με δύο όμως αξιοσημείωτους όρους. Πρώτον πως οι καρποί αυτών των διασταυρώσεων, μπάσταρδοι από θεϊκή και ανθρώπινη καταγωγή, δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο: βρίσκονται σε διάφορες θέσεις κάπου ανάμεσα. Και δεύτερον κανείς δεν διανοήθηκε πως μια γυναίκα που είναι έγκυος είναι ταυτόχρονα και "παρθένα". Και οι δύο αυτοί όροι δείχνουν ένα στοιχειώδη σεβασμό του μύθου στη λογική και την εμπειρία των ανθρώπων. Που στα θέματα του έρωτα και της γέννησης δεν έχει αλλάξει - μέχρι πρόσφατα τουλάχιστον - για χιλιάδες χρόνια.

Οι χριστιανοί όμως, ο μύθος και η πίστη τους, έχουν άλλη γνώμη. Γιατί να σεβαστεί κανείς την λο-

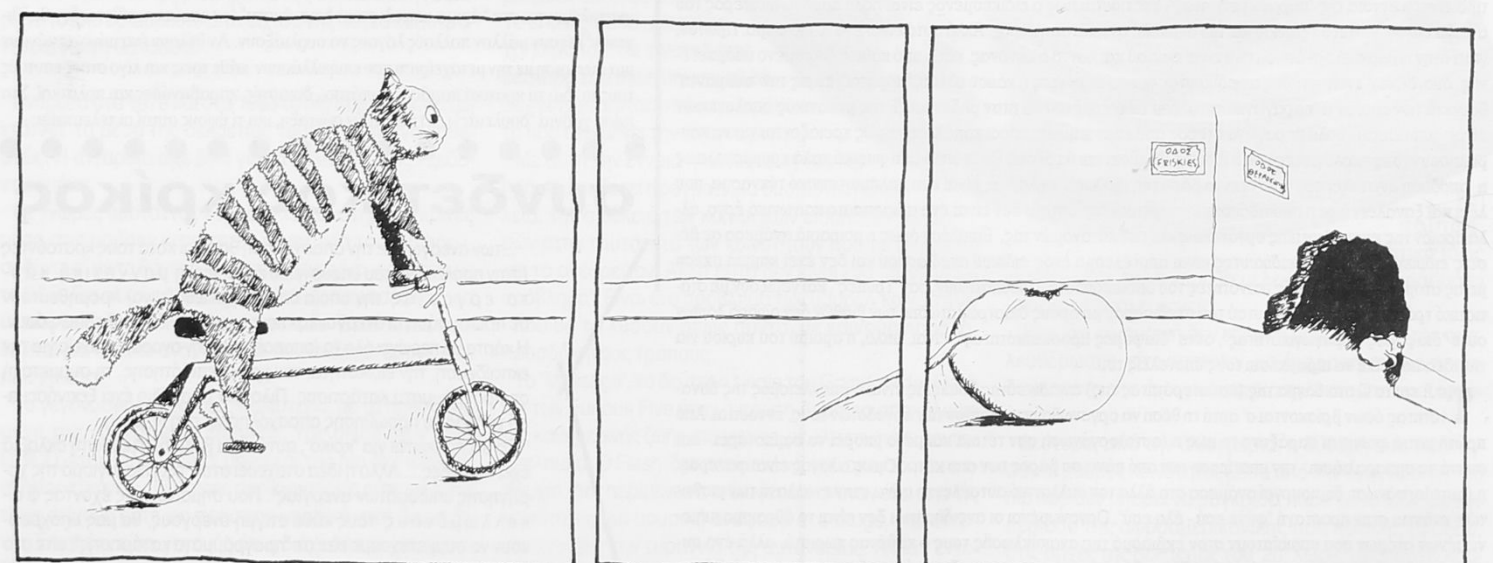
γική; Και προπάντων γιατί να σεβαστεί την κοινωνική ερωτική εμπειρία; Μήπως είναι καλύτερα να την αλοτριώσεις; Ναι: η θεομήτωρ των χριστιανών δέχεται τον "κρίνο του Θεού" - που είναι της ίδιας τάξης και της ίδιας σημειολογίας με την "χρυσή βροχή του Δία" - αλλά γεννάει κάτι θεϊκά καθαρόαίμο, που μοιάζει εντελώς του πατέρα του, και δεν έχει "λερωθεί" καθόλου από την δική της ανθρώπινη ταπεινότητα. Επιπλέον: παραμένει παρθένα. Πώς κι έτσι;

Και μόνο η ελπίδα των κατασκευαστών ενός τόσο παρανοϊκού μύθου ότι μπορεί να γίνει αποδεκτός θα πρέπει να στηρίχτηκε σε μια γνωστή παρατήρηση: πως όσο πιο βλακώδες είναι αυτό που προτείνει κανείς (έχοντας προετοιμάσει το έδαφος ότι θα αναγγείλει μια άνευ προηγουμένου αλήθεια) τόσο πιθανότερο είναι να "μπλοκάρει" την σκέψη εκείνου που ακούει: ειδικά αν δεν έχει περιθώριο για αντιρρήσεις. Μπορεί να φτάσει να "πιστέψει" κανείς ακριβώς επειδή "δεν μπορεί να πιστέψει στ' αυτήν" - το θράσος αιφνιδιάζει. Οι εφευρέτες του χριστιανικού μύθου ήθελαν να κλονίσουν συθέμελα το έδαφος της σκέψης, κι αυτό μόνο με κάτι κυριολεκτικά "αδιανόητο" θα μπορούσαν να το επιχειρήσουν. Η ηλιθιότητα θα πρέπει να υπήρξε εξ' αρχής ο στόχος τους. Αλλά όχι ο μοναδικός.

Ο αμέσως επόμενος είναι η "μεταφυσικοποίηση" των ρεαλιστικών στοιχείων του μύθου τους για την θεογέννα: ο έρωτας (εν πάσει περιπτώσει: ο βιασμός) και η εγκυμοσύνη. Το target group είναι εδώ οι γυναίκες. Και παρά την συγκάλυψη ο χριστιανισμός είναι θεμελειωδώς σεξιστική και μισογυνική θρησκεία - μύθος. Ίσως η χειρότερη απ' όλες.

Η παρθένα Μαρία είναι μια γυναίκα με απαγορευμένο ερωτισμό. Εμφανίζεται, όσο ακριβώς "χρει-

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΒΙΟΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ!

ΟΙΚΟΓΑΤΟΣ (ΓΑΤΑ ΜΕ ΓΟΝΙΔΙΑ VEGETERIAN) ΠΑΝΟΣ ΣΕ ΤΡΙΚΥΚΛΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ (ΑΥΤΟΚΑΤΑΣΚΕΥΗ) ΕΝΩ...

... **ΠΟΝΤΟΜΑΤΙΝΑ** (ΝΤΟΜΑΤΑ ΜΕ ΓΟΝΙΔΙΑ ΠΟΝΤΙΚΟΥ) ΛΕΧΩΝΑ ΠΟΥ ΤΡΕΧΕΙ ΝΑ ΦΥΛΑΞΕΙ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΤΗΣ)

Now sports!!!

Στις 8 του μάρτη, στα πλαίσια της διοργάνωσης του Champions League, έγινε το τελευταίο παιχνίδι του ποδοσφαιριστή Λότσαρ Ματέους με τη φανέλα της Bayer Μονάχου. Ο Λότσαρ Ματέους δεν είναι ένας τυχαίος αθλητής. Είναι ο αθλητής υπόδειγμα που καθόλη τη διάρκεια της ποδοσφαιρικής του καριέρας αντιπροσώπευε την πειθαρχία και τη συνέπεια μέσα και έξω από τους αγωνιστικούς χώρους. Είναι ο ποδοσφαιριστής φαινόμενο που μέχρι και τα τριάντα έξη του χρόνια έτρεχε ασταμάτητα με την αντοχή και το πάθος ενός έφηβου. Είναι ο καλός οικογενειάρχης, ο σωστός πατριώτης που σε κάθε ευκαιρία που δινόταν διακήρυξε δημόσια την ατέραντη αφοσίωσή του στο γερμανικό κράτος. Δικαιολογημένα λοιπόν εισέπραξε το θερμό χειροκρότημα των φιλάθλων του κατάμεστου Φολκπαρκ Στάντιουμ, που επί τρία λεπτά τον αποθέωναν όρθιοι, σε μια στιγμή που για κάθε ποδοσφαιρόφιλο ήταν μαγική.

Πού όμως βρίσκεται η μαγεία αυτής της στιγμής; Μα φυσικά στο ότι αυτή τη στιγμή όλοι μα όλοι, τόσο ο σύνομιαν (που άφησε να κυλήσουν δυο δάκρυα στο παραμορφωμένο από τα αναβολικά πρόσωπό του), όσο και οι αφιονισμένοι φιλάθλοι και τηλεθεατές που συγκινημένοι παρακολουθούσαν έπαιξαν σωστά το ρόλο τους. Εκείνος, σύγχρονος αρχιερέας της τελετής, αντιπροσώπευε τη νέα αντίληψη για το ωραίο και το μαγικό. Η μάζα βλέπει στο πρόσωπό του τον καινούργιο μάγο, τον μεταμορφωμένο καλλιτέχνη που αντικαθιστά τους παλαιούς καλλιτέχνες: από αυτόν πηγάζει η νέα αίσθηση της οπτικά παγκοσμιοποιημένης μαγείας του ποδοσφαίρου. Γιατί το ποδόσφαιρο έγινε το απόλυτο υπερθέαμα, από τη στιγμή που συνδυάστηκε με τις νέες τεχνικές λήψης της εικόνας. Τις ίδιες τεχνικές που χρησιμοποιούνται σε κάθε εορταστική πομπή, σε κάθε μεγάλη συνάθροιση πλήθους, σε κάθε αθλητική εκδήλωση, σε κάθε γεγονός όπου ο αντικειμενικός σκοπός είναι η μάζα και η χειροαγώγησή της. Χάρη σ' αυτές τις τεχνικές το ποδόσφαιρο γνωρίζει τις μεγαλύτερες δόξες του, εκεί βρίσκεται το μέλλον του. Όλη αυτή η φασαρία που γίνεται στην προηγμένη ποδοσφαιρικά ευρώπη για τις συμφωνίες με τα συνδρομητικά κανάλια αυτό αποδεικνύει. Αυτός είναι ο λόγος που το γήπεδο αργά αλλά σταθερά μετατρέπεται "σε ένα ποδοσφαιρικό πολυκατάστημα που δεν απευθύνεται πλέον στα ποδοσφαιρικά στρώματα, αλλά στα μεσαία, ένας χώρος που θέλουμε να αφορά ανθρώπους που από τη μία θέλουν να διασκεδάσουν από την άλλη έχουν τη δυνατότητα να καταναλώσουν, και όχι άνεργους και αλήτες που με την πρώτη αφορμή θα τα κάνουν γυαλιά καρφιά" όπως χαρακτηριστικά δηλώνει ο υπεύθυνος μάρκετινγκ της βρετανικής Νιούκαστλ. Το ποδόσφαιρο της ελεύθερης αγοράς, το ποδόσφαιρο των ΜΜΕ. Ο ποδοσφαιριστής είναι το μέγεθος που ανεβάζει ακροαματικούς, που θα τραβήξουν διαφήμιση, που θα φέρουν λεφτά. Το στάδιο είναι το κόσμημα, η ιδανική θεατρική σκηνή. Το τέλος περιβάλλον για να νιώσουν οι τηλεθεατές ότι γιορτάζουν. Είμαστε χαρούμενοι, είμαστε ευτυχισμένοι, είμαστε ποδοσφαιρόφιλοι, είμαστε η καταναλωτική μάζα.

Απλά καταναλωτισμός; Μάλλον όχι. Ένας νέου τύπου ολοκληρωτισμός. Οι συνειρμοί άλλωστε στη θέα του δακρυσμένου προσώπου του Ματέους, του κοινού που χειροκροτούσε εκστασιασμένα, και του τηλεπαρουσιαστή που δήλωνε βαθύτατα συγκινημένος και ποδοσφαιρικά υπερήφανος, κάπου εκεί παραπέμπουν. Στην αθλητικά, και όχι μόνο, υπερήφανα κράτη του '30. Υπάρχει διαφορά; Τεχνική, ίσως...

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ο τυχερός σκύλος

Έτος 2067. Εκείνος είναι σκύλος. Τ' όνομά του είναι Ραν. Αρκετά παράξενο όνομα αλλά έτσι κι αλλιώς το οφείλει στ' αφεντικό του· ή καλύτερα στο πόστο του αφεντικού του ως υπεύθυνου σε θέματα τέχνης στον πλανήτη XXX-4, με ειδικευση στις κινηματογραφικές ταινίες της προϊστορικής περιόδου. Δεν ήταν λοιπόν ένας τυχαίος σκύλος· ήταν ένα λυκόσκυλο με καλλιτεχνικό προφίλ, ό,τι κι αν σήμαινε αυτό. Όλοι οι κάτοικοι του πλανήτη, όταν κατά τύχη τον συναντούσαν, δεν μπορούσαν παρά να ανακαλύψουν επάνω του την καλλιτεχνική του φλέβα. "Ελα Ραν, ρίξε μια ματιά σ' αυτόν τον πίνακα, μα δεν είναι καταπληκτικός;" τον ρώταν και κοίταζαν όλο προσοχή τα πλαστικά του ματια περιμένοντας την πολυπόθητη απάντηση, αν και ο Ραν ποτέ δεν έδειξε κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την τέχνη, πέρα φυσικά από τους φορτωμένους με κάθε είδους λικουδιές μπουφέςδες που πάντοτε υπήρχαν στις καλλιτεχνικές συναντήσεις εππέδου που πήγαινε το αφεντικό του. Σε κάθε του βήμα ήταν αναγκασμένος να συμπεριφέρεται σαν κριτικός τέχνης και αν και στην αρχή αυτό τον κούραζε και του προκαλούσε αβάσταχτη βαρεμάρα, με τον καιρό το συνήθισε και σιγά σιγά άρχισε να το απολαμβάνει κιόλας. Έραθε να ζει ανα διαρκώς τιμώμενο πρόσωπο, που μπορούσε να έχει τα πάντα στα πόδια του χωρίς να κάνει τίποτα, αρκούσε μια κίνηση του κεφαλιού του και όλοι σκοτώνονταν να τον εξυπηρετήσουν. Έτσι ο Ραν έμαθε να συμπεριφέρεται σαν άνθρωπος ή έτσι νόμιζε· και αντιμετώπιζε με περιφρόνηση και υπεροψία τα τετράποδα που δεν μπορούσαν να αναγνωρίσουν την αξία της τέχνης. Τους λύκους για παράδειγμα, τους θεωρούσε βάρβαρους και απολίτιστους και πίστευε ότι δίκαια τους απαγορευόταν η είσοδος στην πόλη, αφού το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν το πως θα γεμίσουν το στομάχι τους και τίποτα παραπάνω. Ενώ εκείνος· εκείνος ζούσε μέσα στη δόξα και στις τιμές. Και οι μέρες του διαδέχονταν η μία την άλλη, το ίδιο ευχάριστες, το ίδιο μονότονες...

Εκείνο το χειμωνιάτικο πρωινό ήταν διαφορετικό. Ο Ραν κατά τη διάρκεια του περιπάτου του δε συνάντησε ψυχή στο δρόμο, κι αυτό τον παραξένεψε. Πήγε κι απ' το μέγαρο τέχνης και το μόνο που βρήκε ήταν την πόρτα κλειδωμένη μ' ένα τεράστιο λουκέτο και μια επιγραφή που έλεγε "κλειστόν λόγω πολέμου". Αυτό είναι σκέφτηκε, πόλεμος. Ε και; Σε τι αφορά ο πόλεμος ένα καλλιτεχνικό λυκόσκυλο; Θα πάω μέχρι την γκαλερί να μου δώσει ο κος Ζαν Πιερ κάποιο καλό γενετικό μεταλλαγμένο κομμάτι κρέας, και μετά θα σκεφτώ για τον πόλεμο, είπε, και συνέχισε το δρόμο του. Φτάνοντας εκεί, είδε τον κος Ζαν Πιερ και πολλούς ακόμη μπροστά σ' ένα τραπέζι με όπλα λείζερ. Έκανε μια βόλτα μπροστά τους μα εκείνοι δεν του έδωσαν καμμία απολύτως σημασία. Διάβολε, σκέφτηκε. Πώς άλλαξαν έτσι... Δε βαριέσαι. Εγώ θα πάω προς τα μέσα κι άστους να παίξουν με τα όπλα τους. Μπαίνοντας στη γκαλερί, είδε το δίσκο που του έβαζαν το φαγητό του εντελώς άδειο. Όμως στο τραπέζακι του κος Ζαν Πιερ υπήρχε ένας δίσκος με μια καλοψημένη μπριζόλα σόγιας. Σιγά μην παρεξηγηθεί κανείς που θα διαλέξω μόνος μου το πρωινό μου, είπε και χωρίς να το σκεφτεί δεύτερη φορά πήδησε πάνω στο τραπέζι. Με τη φόρα που είχε όμως πήρε οβάρνα το δίσκο που έπεσε κάτω κάνοντας μεγάλο θόρυβο. Τότε ο Κος Ζαν Πιερ γύρισε προς το μέρος του, τον κοίταξε και χωρίς δισταγμό τον σημάδεψε με το όπλο του. Να παλιοκλέφτη του είπε και πυροβόλησε. Το μόνο που πρόλαβε να δει ο Ραν πριν το βάλει στα πόδια ήταν λίγη σάτχη· από την καμένη σάρκα του.

Από εκείνη την ημέρα και μετά η ζωή του Ραν άλλαξε. Δεν τολμούσε να κυκλοφορήσει στην πόλη γιατί του είχε κολλήσει η ρετσινιά του κλέφτη και μόλις κούναγε ρούπι, πάντα υπήρχε ένα πρόθυμο λείζερ να τον σημαδέψει. Όλο τη μέρα λούφαζε κάτω από κανένα σκουριασμένο διαστημόπλοιο παλιάς τεχνολογίας και περίμενε να πέσει η νύχτα για να πάει να ψάξει στα σκουπίδια για την τροφή του· αλλά κι εκεί τώρα πα, που ο πόλεμος είχε φουντώσει για τα καλά, τίποτα δεν έβρισκε. Οι περίοδοι αστίας γίνονταν όλο και πιο παρατεταμένες και μια μέρα το αποφάσισε πως η μόνη λύση ήταν να φύγει από την πόλη. Ξεκίνησε λοιπόν αλλά μόλις έφτασε στην πρώτη μεγάλη ανηφόρα, έτσι αδυνατισμένος που ήταν και καθόλου εξοικωμένος με τις πορείες, ζαλίστηκε και έπεσε λιπόθυμος. Πάει κάθικα έτσι και με βρουν τίποτα λυκό, καλύτερα να πεθάνω τώρα αμέσως, ήταν η τελευταία σκέψη του.

Ένωσε τη σάρκα του να τσουρουφλίζεται. Λες να πήγα στην κόλαση; σκέφτηκε. Κι όμως ήταν ζωντανός. Βρισκόταν δίπλα σε μια μεγάλη φωτιά μέσα σε μια σπηλιά· δεξιά του ήταν ένα χοιρινό μπουτί αληθινό κρέας. Τί το κοιτάς λοιπόν καλέ μου σκύλε, φάτο, μην το σκέφτεσαι. Γύρισε το κεφάλι του και είδε έναν καλοστεκούμενο λύκο να του μιλάει. Σου κάνει εντύπωση ε; συνέχισε ο λύκος. Ξέρω μας θεωρείς απολίτιστους και αιμοσταγείς. Καλά κάνεις. Τέτοιοι είμαστε και όταν το θέλουμε πολύ χειρότεροι μάλιστα. Τέτοιοι γίναμε. Χάρη στους φίλους σου που κατοίκους της πόλης. Βλέπεις εμείς τους ξέρουμε καλύτερα από σένα· κάνουν τάχα πως τους ενδιαφέρουν οι τέχνες και τα γράμματα αλλά μόλις νιώσουν πως απειλείται η περιουσία τους είναι ικανοί να σκοτώσουν ακόμα και το ίδιο τους το παιδί. Ή εσένα, έτσι δεν είναι; Μα... κάτι πήγε να ψελλίσει ο Ραν. Μη μιλάς φίλε μου, δε χρειάζεται. Απλά να θυμάσαι πως δεν είναι όλα τέχνη. Υπάρχει κι η πραγματικότητα· εκεί δεν υπάρχουν καλλιτεχνικά λυκόσκυλα· υπάρχουν τα σκυλιά που πεθαίνουν για τ' αφεντικά τους και τον πολιτισμό τους και οι λύκοι που ζουν για την ελευθερία τους. Η χειρότερη κατάρα είναι να γεννιέσαι λύκος και να πεθαίνεις σα το σκυλί· κι η καλύτερη ευχή το ακριβώς αντίθετο, να γεννιέσαι σκύλος και να πεθαίνεις σα λύκος. Εσύ έχεις αυτή την ευκαιρία. Να είσαι λύκος έστω και για μια στιγμή. Να εκδικηθείς και όταν έρθει η ώρα σου για τον άλλο κόσμο να έχεις τη συνείδησή σου ήσυχη και την ψυχή σου γαληνεμένη. Μη βιαστείς. Έχεις μπροστά σου ένα πολύ καλό δείπνο, απαλλοτριωμένο από το προσωπικό μαντρί του πλανητάρχη, κι όλο το χρόνο για ν' αποφασίσεις. Α, μόλις τελειώσεις το φαγητό σου, θα ήθελα να μου πεις και τη γνώμη σου για το "Χορεύοντας με τους λύκους". Νομίζω πως θα ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση. Ελπίζω να μη με απογοητεύσεις.

NEKPH ZΩNH
Δήμητρης Γούσης - Μάρτιος 2000

πρωτοβουλία γυναικών
από το αυτοδιαχειριζόμενο
στέκι περιστερίου

R.E.D. no 5
φλεβάρης 2000

από την carthago - στην αθήνα

δολιοφθορείς
μητροπολιτικού πεδίου - τεύχος 5
Μάρτιος 2000

κεντρικά

